

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE BENDE VAN DE VAMPIERS

N° 2382

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Bende van de Vampiers

HOOFDSTUK I

MEN ROEPT DE HULP VAN JOHN RAFFLES IN

Op een avond van de maand mei in het jaar 1945 zaten te Londen twee heren op het terras van het Carlton Hotel, dat op de Theems uit ziet.

Het was een heerlijke avond, een mei-avond, zoals men die slechts in Engeland schijnt te vinden, een mengeling van herfst en zomer.

Op de Theems was het stil geworden ; de tweede wereldoorlog was pas voorbij en de toch al niet drukke scheepvaart lag op dit late uur zo goed als geheel stil. Op enige afstand kon men de grijze massa van de Tower zien. Rode lichtjes

van de boten der rivierpolitie schoten snel heen en weer over het zwarte water. Het terras was bijna geheel verlaten.

De twee heren zaten dicht bij de balustrade en schenen reeds geruime tijd te hebben gezwegen.

Een hunner, een man van omstreeks vijf en veertig jaar, met een scherp besneden gelaat, leunde met de arm op de balustrade en keek afwezig naar het snel stromende water.

De man die tegenover hem zat was jonger, te oordelen naar zijn vol, blo-

zend gelaat.

Eindelijk loosde de oudste van de beide mannen een zucht en zei:

— Laat ons maar gaan, Charles. Het kijken naar dat zwarte water stemt mij melancholiek.

— Ik moet bekennen, dat ook op mij de Theems om deze tijd en dan op deze plek en vooral na alles wat we gedurende de oorlog hebben ondervonden, een sombere indruk maakt, zei de jonge man. Als je naar huis wilt, ben ik tot je dienst.

De beide heren riepen de kelner, rekenden af en stonden op. Langzaam liepen zij het terras af, en traden de eetzaal binnen waar enige gasten zaten in gemakkelijke rieten stoelen en zacht met elkander praatten of lazen in de pas verschenen avondbladen.

De oudste van de beide heren bleef besluiteloos staan en zei toen:

— Ik wil hier wel even het laatste nummer van de «Times» inzien als je het goed vindt, Charles.

— Ik heb er volstrekt niets tegen, hernam de jongste van de beide mannen.

Hij trad op de leestafel toe, die met bladen overdekt was en nam er het laatst verschenen nummer van de «Times» af, dat hij zijn metgezel overhandigde.

Deze zette zich in een van de rieten stoelen en begon het blad te lezen, terwijl zijn metgezel een geïllustreerd blad nam en naar het sportnieuws zocht.

Met enig ongeduld sloeg de lezer van de «Times» de bladen om.

Even later legde hij het blad op tafel, nam zijn metgezel de illustratie uit de hand, greep hem onder de arm en voerde hem snel naar buiten.

— Wat is er in 's hemelsnaam gebeurd, Edward? vroeg de jonge man. Je schijnt zeer opgewonden te zijn.

— Dat ben ik ook wel enigszins. Ga nu met me mee onder die lantaarn en sla de advertenties op de allerlaatste pagina op.

— Wat staat daar? vroeg Brand. «Ma-

zamatte zoekt John Raffles!»! Wie is Mazamatte en wat wil hij van je hebben?

— Dat zal ik je aanstonds uitleggen, en dat in zeer korte woorden, antwoordde John Raffles, — want hij was het inderdaad, terwijl de man aan zijn zijde zijn vertrouwde vriend Charles Brand was.

De Grote Onbekende nam de jongeman onder de arm en bracht hem snel naar een tamelijk groot en deftig café in de buurt.

Na iets besteld te hebben, begon Raffles:

— Je vroeg zoëven wat Mazamatte van mij wil. Daarop kan ik je natuurlijk niet antwoorden voor ik hem gesproken heb, maar ik kan je wel zeggen wie het is. Je hebt zeker wel eens van de Vampiers van Parijs gehoord?

— Gehoord zeker, maar ik heb nooit geloofd dat zij in werkelijkheid bestonden, antwoordde Brand.

— Dan zul je je mening in dat opzicht moeten herzien, amice, want zij bestaan wel degelijk. Hun chef heet Dr. Nox en de uiterst gevaarlijke vrouw, die zijn voornaamste werktuig is, heet Irma Vep.

De misdaden welke deze gevreesde bende reeds op haar geweten heeft, zijn talloos. Zij deinzen voor geen enkel middel terug en reeds hebben zij vele moorden op hun geweten. Ik moet aan die beschrijving toevoegen, dat zij van een buitengewone stoutmoedigheid en schranderheid zijn, waarop alle pogingen van de politie om hen in handen te krijgen, tot dusverre zijn afgestuit. Eén man is er echter, die niet tot de politie behoort, een eenvoudig journalist, die het gewaagd heeft de strijd met hen aan te binden. Nu eens met succes, dan weer zonder dat het hem iets baatte. Zijn naam is Louis Guérande.

— Maar die Mazamatte wie is dat? vroeg de jonge man nieuwsgierig?

— Een ex-lid van de Vampiers, die thans echter met hart en ziel aan Louis Guérande verknocht is, en een grote rol

heeft gespeeld bij diens pogingen om de bandieten onschadelijk te maken.

— Maar, lieve hemel, — dan kon die advertentie wel eens een valstrik zijn, een poging om zich van je persoon meester te maken. Immers, ze weten dat je zeer vermogend bent. Zij hebben natuurlijk van jou gehoord. Zij kunnen je gevangen willen houden en je dwingen een hoge losprijs te betalen.

— Wat je daar zegt klinkt volstrekt niet onmogelijk, maar dan zouden zij er zeker Mazamatte niet op afsturen, die tot hun bitterste vijanden behoort; als ik tenminste een zekere Morene uitzonder, eveneens een hoogst gevaarlijk individu, een soort concurrent in de misdaad, die hun reeds bij verschillende gelegenheden de voet heeft dwarsgezet. Neen, ik denk stellig op die advertentie in te gaan.

— Maar hoe wil je met Mazamatte in verbinding komen?

— Wel, eenvoudig door eveneens een advertentie in de «Times» te plaatsen.

— Dan zal men je onmiddellijk arresteren.

— Beste Charles, zei Raffles bedaard, terwijl hij zijn vriend in de ogen keek, zie je me voor zó krankzinnig aan, dat ik in persoon naar het bureau zal gaan? Neen, ik zal een annonce plaatsen in deze geest: «Begeef u op dat en dat uur naar die en die plaats!

— En zou men dan Mazamatte zelf niet aanhouden om van hem jouw verblijfplaats te vernemen?

— Hij zal zelf ook wel zo verstandig zijn een handlanger te gebruiken.

— Maar als je de plaats van samenkomen in de krant opgeeft, dan zal daar een half dozijn politie-agenten je staan op te wachten! riep Brand met schitterende ogen uit.

— Ook daarop zal wel iets te vinden zijn.

HOOFDSTUK II

DE HEER MAZAMATTE VERSCHIJNT TEN TONÉLE

De volgende dag liep een jongen van omstreeks tien jaar, een echt Londens schooltje, zo snel zijn jonge benen hem dragen wilden, van een klein kroegje in de City naar het bureau van de «Times», waar hij een advertentie afgaf. Achter het loket ontstond onmiddellijk een druk gefluister. De klerken staken de koppen bij elkaar en wierpen van tijd tot tijd tersluiks een blik op de kleine cockney, die hen met zijn schrandere ogen spottend aankeek.

— Wie heeft je deze advertentie ter hand gesteld, jongen? vroeg eindelijk de klerk, die het papiertje had aangenomen.

— Dat weet ik niet precies, mijnheer,

zei de jongen onbeschaamd. Hij leek wel wat op een kadewerker, maar het kan ook heel goed een matroos of een chauffeur zijn geweest.

— Hoe zag hij er uit?

— Hij had blond haar, mijnheer, maar eigenlijk was het een beetje rossig of meer melkboerenhondenhaar, weet u. Je kon er trouwens niet veel van zien, want hij was bijna helemaal kaal. Hij was heel groot, maar toch weer niet zo erg groot, iets groter dan ik zou ik zeggen. Veel mensen zouden hem klein genoemd hebben, en zijn dikte was zo tussenbeide, weet u.

— Ik geloof dat de vlegel ons voor de gek staat te houden, bromde de man die

de advertentie had aangenomen. Nu, wij zullen dat moois in ieder geval plaatsen en dadelijk de politie op de hoogte stellen, voegde hij op fluisterende toon een zijner collega's toe.

Daarop richtte de beambte zich tot een der jongste klerken en fluisterde deze in het oor:

— Ik zal dat jog een reçu geven, loop hem dadelijk achterna en zie waar hij blijft.

Dit was inderdaad een voortreffelijk plan, dat echter jammerlijk faalde. Want de bedenkers ervan hadden geen rekening gehouden met de slimheid van de straatbengel en de verbazende vlugheid van zijn benen.

Toen de klerk hem achternaging en de deur van het gebouw uitrende, sprintte de jongen juist de hoek van de volgende dwarsstraat om, en toen de klerk deze bereikte, was er van de knaap niets meer te bespeuren.

Die zelfde namiddag om een uur verscheen volgende advertentie:

«Hedennacht om twaalf uur voor het huis op de hoek van de Old Pyestreet en de Duckstreet.»

J. R.

Nog zelden had een advertentie zulk een opzien gebaard en zulk een opschudding teweeg gebracht in het grote gebouw van Scotland Yard.

Men meende eindelijk zeker te zijn van de persoon van John Raffles.

Baxter, de hoofdinspecteur van Scotland Yard, meende zijn gehate tegenstander, die hem reeds zo menigmaal voor de gek had gehouden, eindelijk tussen zijn handen te hebben.

Wat Sullivan, de inspecteur en Baxter's rechterhand betreft, deze was enigszins sceptischer gestemd.

Maar ook wist hij, dat het onverantwoordelijk zou zijn, deze zaak als een grap te beschouwen, en dat hij verplicht was, met alle beschikbare middelen, te trachten zich van de persoon van de Grote Onbekende meester te maken.

Sullivan trof dan ook onmiddellijk

zijn maatregelen.

Om elf uur in de avond trok een politiemacht in een viertal autos langs verschillende wegen, om zo weinig mogelijk opzien te wekken, naar de Old Pyestreet.

Nog voor half twaalf hielden de auto's achtereenvolgens op geruime afstand van de plek der samenkomst stil.

De agenten stegen snel uit en trokken bij twee en drie tegelijk, onder leiding van Sullivan, naar verschillende van tevoren aangewezen punten, waar zij zich verdekt zouden opstellen.

Verscheidene bewoners van de huizen in de buurt, waren die namiddag telefonisch aangezocht de politie behulpzaam te willen zijn door aan enige agenten te vergunnen in de gang hunner woning of achter het raam van een kamer, op de loer te gaan staan, en de meesten hadden hiertoe geredelijk hun toestemming gegeven.

Een viertal agenten ten slotte werd opgesteld in een klein restaurant, op enige afstand achter het grote raam, dat zo ver mogelijk naar boven was geschoven, zodat de ordebewakers in enkele seconden de straat konden bereiken.

Zo werd het twaalf uur.

De kleine stille straat was nu geheel uitgestorven, en de spanning van de wachtende agenten steeg ten top.

Plotseling verscheen er aan het einde van de Old Pyestreet een gedaante, die blijkbaar zoekend en aarzelend naderbij kwam.

Op een gegeven ogenblik bleef hij op een van de straathoeken staan en bestudeerde het naambordje, zijn blik nu en dan op een stukje papier werpend dat hij in de hand hield, om vervolgens weer aarzelend verder te gaan.

Op de hoek van de Duckstreet stond hij nu in het licht van een straatlantaarn en de verscholen agenten aan de overzijde konden nu vrij duidelijk zijn trekken onderscheiden.

In één woord gezegd, de naderende man was lelijk, maar van een lelijkheid

die niets afstotends had, vooral daar de ogen vrolijk schitterden en soms een verbaasd-naïeve uitdrukking hadden, die alle andere trekken van het gelaat geheel over het hoofd deed zien.

Hij bleef voor het huis staan en keek omzichtig om zich heen. Toen haalde hij een enorm horloge van de grootte van een miniatuur wekker uit zijn zak en raadpleegde dit uurwerk. Vervolgens ging hij bedaard op de stoep van het huis zitten, dat hem blijkbaar was aangewezen.

Sullivan, die met de vier agenten in het kleine restaurant had plaats genomen, dat schuin tegenover de deur van het huis was gelegen, verloor de man niet uit het oog.

— Let nu goed op, zei hij op fluisterende toon tot zijn mannen. Wanneer Raffles zich vertoont, werp je je niet dadelijk op hem, maar jullie wacht mijn bevelen af. Die man daar kun je laten verwaarlozen, want die is, dunkt mij, onschuldig, al zou ik er een lief ding voor geven, als ik wist wat hij van Raffles verlangt.

Nu en dan wierp de man op de stoep een blik op zijn reusachtige horloge. Toen haalde hij een pijp te voorschijn met een lange steel, begon deze te stoppen en stak er de brand in. Het werd kwart over twaalf — het werd half een...

Sullivan begon zijn geduld te verliezen.

— Wat duivel! Waar blijft nu de kerel? bromde de jonge inspecteur tussen de tanden. Zou hij gewaarschuwd zijn? Het is bijna onmogelijk. Als Mazamatte er is, dan moet John Raffles er ook zijn.

— Mag ik een opmerking maken, inspecteur? vroeg nu een van de agenten op zachte toon.

— Laat eens horen.

— Acht u het absoluut onmogelijk, dat deze man niet Mazamatte is, maar John Raffles in eigen persoon?

— Wat je daar zegt, is helemaal niet onmogelijk, zei hij. Ik ken die Mazamatte niet van aanzien. Maar hoe dan ook,

wij zullen toch nog even moeten wachten; als dan de ander komt, dan kunnen wij hen beiden aanhouden. Op Scotland Yard zal dan wel blijken wie de ware Raffles is.

Op dit ogenblik klonken er in de verte regelmatige voetstappen. Sullivan spitste de oren en keek enigszins verbaasd op.

— Is er toch weer een agent gaan patrouilleren? riep hij uit. Ik had dit toch verboden! De man zal onze plannen nog in de war sturen als Raffles zijn voetstappen hoort.

Intussen kwam het geluid der voetstappen naderbij.

Bij het licht van een lantaarn verscheen de gedaante van een agent, die, de handen op de rug, met regelmatige stappen aan kwam slenteren.

Plotseling bleef hij staan en keek aandachtig naar de deur van het huis, waar de man met de grote neus nog altijd op de stoep zat. Toen kwam hij vlug naderbij en klopte de man op de schouder.

Deze stond op, klopte de as uit zijn pijp en scheen enige woorden van verontschuldiging te mompelen, terwijl hij schuw om zich heen keek.

De agent beet de man waarschijnlijk een paar ruwe woorden toe en de politie-beambten, die verdekt stonden opgesteld, zagen hem zelfs de vuist schudden.

Plotseling zagen zij tot hun verbazing, hoe de agent de eenzame wandelaar met geweld bij de schouder greep, de deur van het huis opende en hem naar binnen duwde.

Een ogenblik later viel de deur met een harde slag in het slot, en de man, zowel als de agent waren verdwenen.

Sullivan was door dit onverwachte gebeuren zo brutaal overbluft, dat hij niet wist wat hij doen moest. Eindelijk balde hij woedend de vuisten en beval een van de agenten:

— Bel aan! Wij volgen je op de voet!

De man stapte uit het openstaande raam op het trottoir, liep naar het huis en belde aan.

Daŕ wil zeggen, hij maakte de beweging van aanbellen, want bij de eerste ruk aan de koperen schelknop, bleef hij met dit voorwerp in de hand staan.

Intussen was Sullivan naderbij gekomen.

— Gebeld? vroeg hij kortaf.

— Ja, inspecteur, zie hier het resultaat! antwoordde de agent met een onnozél gezicht, terwijl hij het eind van de bel omhoog hield.

Sullivan verloor niet gauw zijn kalmte, maar thans stiet hij een vloek uit en stampvoette woedend op de straatstenen.

Het volgende ogenblik klonk een snerpend gefluit door de straat. Aanstonds kwamen alle agenten uit hun schuilhoeken toesnellen en nu stonden vier en twintig man voor de deur om hun chef geschaard.

Sullivan zei op gesmoorde toon:

— Wij zijn weer eens mooi voor de gek gehouden, mannen. De agent die hier binnenging, was niemand anders dan John Raffles!

— Maar laten wij dan het huis doorzoeken, inspecteur! riep een der agenten uit. Laten wij desnoods een van de ramen inslaan.

— Je hebt gelijk, hij moet hier in huis zijn, er is misschien nog niets verloren!

Met daverend geweld beukten nu een half dozijn agentenknuppels op het hout van de deur en een minuut later werd er op de eerste verdieping een raam opengeschoven en kwam er een met papillotten gesierd hoofd naar buiten steken, dat behoorde aan een bejaarde dame, die met kijkende stem vroeg:

— Wat beduidt dat lawaai? Zijn jullie krankzinnig om de mensen uit hun eerste slaap te wekken?

— Neem mij niet kwalijk, mevrouw,

riep Sullivan. Wij waren helaas wel verplicht om dat te doen. Wilt gij, wat ik u verzoeken mag, direct de deur openen?

— Wat komt gij dan doen? vroeg zij angstig. Mijn man is ziek en heeft rust nodig. Ik bewoon dit huis geheel alleen met mijn dienstmeisje!

— En de verdieping gelijkvloers, mevrouw?

— Die kamers zijn verhuurd aan een ontdekkingsreiziger, die geen acht dagen van het jaar thuis is.

— Natuurlijk, hij weer, bromde Sullivan in zichzelf. Waarop hij met luider stem vervolgde:

— Ik geloof u gaarne, mevrouw, en toch zal ik u moeten verzoeken de deur te openen; als gij niet wilt, dat ik het u in naam der wet beveel.

Het hoofd met de papillotten verdween en even later werd de deur open getrokken.

De agenten drongen binnen en liepen het oude grijze dametje dat een groene peignoir had omgeslagen, in hun drift bijna van de been.

Het electricisch licht werd in het gehele huis opgedraaid en de agenten begonnen een onderzoek, dat ruim een uur duurde.

Zij klommen van de kelder naar de zolder, zij onderzochten de provisiekamer en alle kasten, zij schoven de linnenkasten van hun plaats en tilden de tafels op, om onder de kleden te kunnen kijken, overal gevolgd door de jammerende oude dame, die bij hoog en laag verzekerde, dat zij zich bij de Minister van Binnenlandse Zaken zou beklagen over deze schandelijke wijze van doen. De tocht werd zelfs tot op het platte dak voortgezet.

Alles tevergeefs. Geen spoor werd er van de geheimzinnige agent en de man gevonden.

HOEDSTUK III

MAZAMATTE VRAAGT RAFFLES OM RAAD

Inderdaad, de patrouillerende agent van politie was niemand anders geweest dan John Raffles.

Het huis, waarin hij de verschrikte Mazamatte had meegesleept, was een van de talloze schuilplaatsen, welke de Grote Onbekende in Londen bezat, of onder een valse naam gehuurd had. Door een toeval had hij ontdekt, dat het huis op de hoek van de Old Pyestreet en de Duckstreet eeuwen geleden het hoofdkwartier was geweest van een bende samenzweerders. Deze hadden, om zich in geval van een overval veilig aan de wrekende arm van Cromwell te kunnen onttrekken, een onderaardse tunnel aangelegd, die door een geheime uitgang in verbinding stond met een der kelders van het huis en uitkwam niet ver van de oever van de Theems.

Raffles had deze tunnel onmiddellijk hersteld en het huis, waaronder die gang aan de Theemsoever uitmondde, gekocht. Deze onderaardse gang nu ging hij onmiddellijk in, nadat hij in de kelder was afgedaald en het ijzerdraad van de bel had stukgeknipt, de verbaasde Mazamatte met zich mee trekkend.

Pas toen zij ongeveer honderd meter hadden afgelegd, bleef hij staan, legde de Fransman de hand op de schouder en zei:

— Gij behoeft geen ogenblik bevreesd te zijn, waarde vriend. Ik heb immers het genoegen met de heer Mazamatte, de medewerker van de journalist Louis

Guérande, te spreken?

— Ja mijnheer, die ben ik, antwoordde de Fransman. En mag ik vragen, wie mij hier zo ongevraagd in deze duistere tunnel heeft medegesleept?

— Geheel ongevraagd geschiedt het niet, waarde Mazamatte. Gij hebt mij namelijk zelf uitgenodigd tot een samenkomst.

— Gij zijt dus John Raffles in eigen persoon? riep het voormalige lid der bende der Vampiers uit.

— Niemand anders, waarde heer. En laten wij nu wat voortmaken, als ik u verzoeken mag, want het is weliswaar onwaarschijnlijk, maar toch niet geheel onmogelijk, dat men de ingang van de tunnel ontdekt.

— Wie zou die kunnen ontdekken? vroeg Mazamatte tamelijk onnozel.

— Wie anders dan een van de vier en twintig agenten, die op de loer hebben gestaan? antwoordde Raffles onverstoort.

Na ongeveer tien minuten in stevige pas te hebben doorgelopen, stonden zij tegenover een zware eikenhouten deur, welke Raffles met behulp van een geheime sleutel opende.

Na deze deur te zijn doorgegaan en een betonnen trap te zijn opgegaan, bereikte het tweetal een luik, hetwelk terzijde schoof, zij klommen er door en stonden nu in een grote kelder.

— Volg mij, zei Raffles kortaf.

De twee mannen gingen de kelderdeur

door, beklommen een steile betonnen trap en bevonden zich nu in een gang, blijkbaar behorende bij een groot en deftig huis.

Aan het einde van deze gang was een witgelakte deur, die Raffles opende.

Zij bevonden zich nu in een fraai gemeubeld vertrek, dat op de Theems uitzag.

Een jonge man sprong met een kreet van blijdschap uit een leunstoel, die bij het venster stond en snelde Raffles tegemoet. Het was Charles Brand. Nadat hij zijn vriend krachtig de hand had gedrukt, wierp hij een nieuwsgierige blik op het gelaat van de vreemdeling.

— Monsieur Mazamatte? vroeg hij vriendelijk.

— In eigen persoon, mijnheer, antwoordde de Fransman. Gij zijt waarschijnlijk een vriend van Mijnheer de Grote Onbekende.

— Ik hoop althans dat ik mijzelf die naam mag geven, antwoordde Brand glimlachend.

— Dan behoeft ik dus geen geheimen voor u te hebben?

— Volstrekt niet, antwoordde Raffles lachend, terwijl hij op een stoel wees. Och, Charles wees zo goed wat sigaren en rum uit dat kastje aan de wand te halen, dat zal onze vriend het vertellen gemakkelijker maken.

— Neem plaats en laat mij eens horen wat u wel tot mij voert, vervolgde Raffles.

— Het is in enkele woorden verteld, Monsieur, zei Mazamatte. Men zegt dat gij van vele zaken goed op de hoogte zijt en zo zal het u wel niet onbekend zijn, dat ik in dienst sta van Guérande.

— Dat wil zeggen, gij zijt zijn trouwe helper in de pogingen van die moedige jonge man om de bende der Vampiers en vooral hun chef onschadelijk te maken.

— Zoals gij het noemen wilt, mijnheer. Welnu, ik ben niet alleen de assistent, maar ik ben ook, al zeg ik het zelf, de vriend van Louis Guérande. Hij heeft

mij weer op het goede pad teruggebracht en ik heb er geen ogenblik spijt van gehad.

— Een ogenblikje, Mazamatte, zei hij, terwijl er een ironisch glimlachje om zijn lippen gleed. Gij hebt de bende der Vampiers vaarwel gezegd, maar weet gij wel, dat gij u op het ogenblik hebt gewend tot een man, die ook met orde en wet op zeer gespannen voet staat?

— Dat weet ik, Monsieur. Ik wil volmaakt eerlijk zijn en u bekennen, dat ik enige tijd getwijfeld heb alvorens ik het plan vormde uw hulp in te roepen, want daarvoor kom ik inderdaad. Maar toen bedacht ik ten eerste, dat gij toch niet op één lijn kunt worden gesteld met een gewoon boosdoener, omdat ik weet, dat gij zeer veel goed doet voor de armen en onderdrukten en ten tweede overwoog ik, dat er op de hele wereld letterlijk niemand anders bestaat dan John Raffles, de beroemde inbreker, die in staat is om mijn vriend te verlossen uit de zeer gevaarlijke toestand waarin hij verkeert.

— Aha, ik zie dat gij mij vleit, merkte Raffles glimlachend op. Maar zeg mij nu nog eens, of mijnheer Guérande wel weet van de stap, die gij hebt ondernomen?

— Neen, zei Mazamatte.

— Dat dacht ik wel. Want het is best mogelijk, dat hij u dat eenvoudig niet zou hebben toegestaan.

— Hij kon niet verbieden of toestaan, mijnheer.

— Waarschijnlijk omdat gij het hem niet gevraagd hebt?

— Dat niet. Mijn vriend bevindt zich in handen van dr. Nox en Irma Vep.

— Sedert hoelang bevindt hij zich in de macht van die schurken?

— Sedert drie dagen.

— Hebt gij zelf pogingen aangewend om hem te bevrijden?

— Dat kon ik niet. Want ditmaal heb ik er niet het flauwste vermoeden van, waar de bandieten hem hebben heengebracht.

— Hebt gij de politie in de arm genomen?

— De politie. Wat wilt gij dat de politie tegen iemand als Nox begint?

— Gij hebt geen enkel aanknopingspunt?

— Geen enkel.

— Hebt gij aan iemand gezegd, dat gij naar mij toe zoudt gaan?

— Alleen aan mijn zuster, en die kan ik vertrouwen als mijzelf.

— Dat is mogelijk, en toch is het niet verstandig, merkte Raffles op droge toon op. Als men met de Vampiers te doen heeft, dan zwijgt men als het graf, waarde Mazamatte.

De Fransman krabte zich achter de oren en zei:

— Ik geloof wel dat gij gelijk hebt.

— Hebt gij ook kunnen opmerken, of iemand u gevolgd is?

— Neen, dat geloof ik niet.

— En nu komt gij om mij te vragen...?

— Of gij mij de behulpzame hand wilt bieden bij de bevrijding van mijn vriend.

— Weet gij wel, dat ik mij, als ik dit doe, in levensgevaar begeef?

— Dat weet ik, antwoordde Mazamatte. Maar daardoor heb ik mij toch niet laten terughouden. Ik meen wel eens gehoord te hebben, dat gij juist aangetrokken wordt door het gevaar, als de vlinder door de bloem.

— Die vergelijking is niet zo slecht, Edward, meende Brand. Zullen wij gaan?

— Natuurlijk gaan wij.

Mazamatte's donkere ogen glansden vochtig, toen hij zei:

— Ik dank u reeds nu, uit naam van mijn vriend.

— Doe dat niet, waarde vriend, hernam Raffles op droevige toon, want het is zeer de vraag, of uw vriend naderhand de door u aanvaarde schuld van dankbaarheid wel zou willen honoreren. Ik zou het zelfs op hoge prijs stellen als hij niet te weten kwam, wie hem redde, wel te verstaan, als wij er in slagen om hem te redden. Nu, wij zullen wel zien, besloot Raffles kortaf. Wees zo goed hier even te wachten, tot ik mij verkleed heb. Ik weet niet of gij het reeds begrepen hebt, maar wij zijn hier niet in het huis dat ik pleeg te bewonen. Charles, wees zo goed, mijnheer een ogenblik gezelschap te houden, binnen een kwartier ben ik terug.

Raffles verliet de kamer, en terwijl Brand zich onderhield met de Fransman, begaf Raffles zich snel naar een der geheime vertrekken van het huis, trok daar haastig zijn uniform uit, welke hij zorgvuldig wegborg en stak zich in een onberispelijk avondtoilet.

Binnen een kwartier had hij ook zijn gelaat veranderd en vertoonde thans het uiterlijk van een deftige oude heer, met bijna spierwit haar, dat boven op de kruin reeds enigszins begon te dunnen.

Daarop spoedde hij zich weer naar het vertrek, waar hij de beide anderen had achtergelaten.

HOOFDSTUK IV

EEN GEVAARVOLLE OVERTOCHT

Ongeveer een half uur later stopte een grote, grijsgelakte auto voor de deur van het stille huis aan de Theemskade.

Het was een Rolls Royce en Henderson, de reusachtige chauffeur van lord Aberdeen, onder welke naam John Raffles zijn villa in de Cromwellstreet bewoonde, zat achter het stuurwiel.

Zodra de auto geparkeerd was, verlieten de drie mannen de kamer en traden op de straatdeur toe, welke Raffles opende. Hij wenkte de chauffeur, die onmiddellijk naar de deur snelde.

— Luister eens goed, James, zei hij op fluisterende toon. Ge brengt ons onmiddellijk naar Dover. Daar ligt immers nog een van onze snelste motorboten?

— Ja, mylord.

— Motor in orde?

— Toen wij er drie dagen geleden mee van Frankrijk terug kwamen, was de motor nog in orde, mylord.

— Goed. U gaat met de auto aan boord van de eerstvolgende boot, die naar Calais oversteekt en vandaar begeef je je onmiddellijk naar Parijs, waar ik in het Grand Hotel zal logeren onder de naam van lord Winstone.

— Uitmunten, mylord, zei Henderson eenvoudig, terwijl hij naar de auto terug ging.

Raffles sloot de deur zorgvuldig en de reizigers stapten in de auto, die aanstonds de richting van de grote weg naar de havenstad Dover insloeg.

De wagen had omstreeks de helft van de weg naar Dover afgelegd, toen in de verte het karakteristieke doffe motorgebrom van een scooter werd vernomen, dat echter spoedig in kracht toenam.

Binnen enkele minuten was het zo sterk geworden, dat men het zelfs boven het geluid van de eigen auto uit hoorde. Raffles wierp een blik achter zich op de weg en zag op een vijftigtal meters afstand een scooter naderen.

De berijder hield het midden van de weg en scheen niet op de auto te letten, die voor hem uitreed.

Raffles keek nog even naar het naderende motorrijwiel en wendde toen langzaam het hoofd naar Brand om, die naast hem zat, terwijl hij hem met de blik ondervroeg.

Toen scheen Raffles ineens een besluit te nemen en beval op korte toon:

— Sneller, James.

Maar het woord had nauwelijk zijn mond verlaten of een hevige knal deed de vier reizigers opschrikken.

Mazamatte vloog met een kreet over-eind, blijkbaar menende, dat men een bom onder hen tot ontploffing had gebracht.

De wagen begon hevig te slingeren, maar Henderson hield het gevaarte met krachtige hand onder controle, remde en wist de auto tot stilstand te brengen vóór een ernstig ongeluk gebeurd was.

Intussen schoof de scooter onder luid

geknetter van de motor voorbij, en was binnen enkele minuten uit het oog verdwenen.

— Mijn bevel kwam een minuut of vijf te laat, zei Raffles eenvoudig.

— Maar wat is er dan gebeurd, mijnheer? vroeg Mazamatte met bleek ge-laat.

— Er is gebeurd, mijn waarde heer, dat er een band is gesprongen, antwoordde Raffles kortaf.

— Is de weg hier ook wel eens bezaaid met glasscherven? vroeg de Fransman, of zijn wij over een puntige kei gereden?

— Misschien, antwoordde Raffles.

Een raadselachtig glimlachje gleed over zijn gezicht.

Henderson was intussen reeds uit de wagen gestapt en had de schade opgenomen. Een van de achterbanden was geheel plat en de flarden hingen er bij.

— Verwissel dat wiel aanstonds, James, beval Raffles.

Raffles liet de band vallen en zei, terwijl hij zich tot de Fransman wendde:

— Ik geloof, dat ik daareven niet geheel en al ongelijk had, mijn waarde, toen ik de opmerking maakte dat je er beter aan had gedaan, niets van je reis naar Londen te vertellen, en nog veel minder, dat je voornemens waart mijn hulp in te roepen.

— Maar waarom dan, monsieur? riep Mazamatte uit, met zo'n ongelukkig gezicht, dat Brand moeite had zijn lachen in te houden.

— Omdat men ons reeds op het spoor is en u blijkbaar naar Londen is gevolgd, antwoordde Raffles eenvoudig.

— Waaruit leidt gij dat af?

— Uit het feit, dat de band noch over een glasscherf, noch over een puntige kei is gereden, maar omdat de band op verschillende plaatsen is getroffen door een scherpe stalen stift, waarschijnlijk met een krachtig windpistool afgeschoten.

Mazamatte en Brand zwegen en wisselden een veelbetekenende blik.

— Dat moet de motorrijder geweest zijn! riep de Fransman eindelijk uit.

— Dat vrees ik ook, zei Raffles, Klaar, James?

— Ja, mylord.

— Vooruit dan, en trap op het gaspedaal, James.

De reis werd voortgezet.

Langzaam begon het in het Oosten te dagen. Toch kon men het nog nacht noemen, toen de Rolls in de Engelse haven aankwam, nog vijf kwartier vóór de boot zou vertrekken.

Van de scooterrijder was natuurlijk niets meer te bespeuren.

De auto werd geparkeerd dicht bij een der pieren, waar zich het botenhuis van de Koninklijke Motorboot Club bevond.

Dicht daarbij bevond zich een afzonderlijk loodsje, waar zich een der renboten van Lord Aberdeen bevond, een lange en smalle, maar volkomen zee-waardige boot, die reeds menige prijs in de wedstrijden in de Golf van Monaco gewonnen had.

De « Zeearend », zoals de boot heette, was ongeveer tien meter lang en twee meter breed, bezat een zeer scherpe boeg en een motor van honderdtwintig P.K. welke de boot een snelheid van bijna zestig kilometer per uur verleende.

Raffles, Brand en Mazamatte stegen uit.

Er was nog wel geen opzichter aanwezig, maar Raffles had een sleutel en kon dus zonder moeite het hek openen, zoals hij wel eens meer deed, wanneer de opzichter niet aanwezig was.

Ook nu bevestigde hij een visitekaartje met een punaise tegen een der latten van het boothuisje, ten teken dat hijzelf de boot in gebruik had genomen.

Het begon nu dag te worden.

Raffles nam het witte dekkleed van de boot en maakte de tros los.

Brand keek intussen de motor goed na en vulde het benzine-reservoir bij met behulp van de zich aan boord bevindende voorraad.

Spedig was alles voor het vertrek

gereed. De drie mannen stapten aan boord, voeren het boothuis uit, waarna Brand de motor aanzette.

Reeds begonnen in de verte de lichtjes van de kust van Frankrijk op te doemen.

— Wat is dat voor een stad, monsieur? vroeg Mazamatte, terwijl hij voorzichtig zijn enorme neus boven het boord stak.

— Dat is Calais, waarde vriend, antwoordde Raffles.

— En zullen wij daar aanleggen?

— Niet te Calais zelve, maar een beetje meer zuidelijk bij St. Pierre.

— En waarom, als ik vragen mag?

— Omdat ik het niet raadzaam acht het anker vast te maken in deze haven, waar onze aankomst zeker niet onopgemerkt zou blijven.

— Gij denkt dus, dat men ons daar zou kunnen opwachten?

— Ja, Mazamatte, antwoordde Raffles ernstig. Er bestaat nog zo iets als een telegraaf en ik acht het niet onwaarschijnlijk, dat die geheimzinnige scooterrijder zijn medeplichtigen in Frankrijk nauwkeurig van het uur van ons vertrek op de hoogte heeft gebracht.

Op dit ogenblik slaakte Mazamatte een zachte enigszins verbaasde kreet. Hij zat nog steeds op de bodem van de boot, dicht bij de plek waar zich de motor bevond.

— Wat is er? vroeg Brand die zich naar hem omwendde.

Als enig antwoord hief de Fransman zijn hand omhoog.

— Welnu, wat is er met uw hand? vroeg Brand enigszins ongeduldig. Het is te donker om het van hier te kunnen zien.

— Mijn hand is nat, monsieur Brand.

— Wel, laat je hand dan niet in de golven hangen, hernam Brand lachend.

— Dat heb ik niet gedaan, ik steunde met mijn hand op de bodem van de boot.

Een grote schrik maakte zich van de jongeman meester. Hij keerde zich om en riep Raffles, die aan het roer stond, luid toe:

— Ik geloof dat er iets niet in orde is,

Edward!

— Wat is er dan?

Maar voor Brand kon antwoorden, klonk een nieuwe, nu zeer angstige kreet van de Fransman:

— Mijn schoenen zijn nat. Ik geloof dat er water in de boot dringt!

— Beweeg u dan niet, beval Raffles. Charles, neem het roer over.

De jongeman gehoorzaamde en Raffles begaf zich naar de plek, waar Mazamatte nog steeds in het diepste gedeelte van de boot zat.

De Fransman had gelijk; de bodem van de boot was op deze plek geheel nat.

— Een tweede aanslag, bromde hij.

Toen wendde hij zich tot de Fransman en zei:

— Gij hebt reeds een klein gedeelte van uw schuld betaald, want gij zijt gelukkig op een plek gaan zitten, waar die vent, die ons gevolgd en voorbij gereden is, een gat in de bodem van onze boot heeft gemaakt.

De lichten op de Franse kust werden hoe langer hoe duidelijker, maar de opvarenden bevonden zich nog minstens een kilometer van de kust, toen het bleek, dat de «Zeearend» bijna niet meer vooruit kwam.

Het water stond thans zó hoog in de boot, dat de boorden nauwelijks een decimeter boven de golven uitstaken.

— Er blijft ons niets anders over, dan naar de kust te zwemmen, mannen! riep Raffles, die inzag dat de toestand hopeeloos was. De boot zinkt onder onze voeten weg. Ziet gij daar dat grote gele licht? Laten wij daarop aanhouden, dan kunnen wij elkander in de duisternis niet mislopen. Binnen tien minuten kunnen we de kust bereikt hebben.

Het was inderdaad de enige uitweg die de mannen overbleef.

Bijna tegelijkertijd stortten zij zich in zee, en begonnen met krachtige slagen naar het gele licht op de kust te zwemmen.

Het was de hoogste tijd, want zij hadden nauwelijks twintig meter afgelegd

toen de « Zeearend » onder de oppervlakte van de golven verdween.

Na een kwartier bereikte Raffles het eerst de rotsachtige kust van Frankrijk.

Er verstreken nog enkele minuten, toen kwam eerst Brand en daarna Mazamatte tamelijk uitgeput aan land.

Spoedig waren de drie mannen weer verenigd. Mazamatte kon zich niet weerhouden om op klagende toon te zeggen :

— Ik geloof dat ik u in een netelig parket heb gebracht, monsieur. Onze onderneming begint met de slechtste voor-tekens.

— O, als het niet erger wordt, heeft het niet veel te betekenen, merkte Raffles luchtig op. Een koud bad in deze tijd van het jaar is gezond en staalt de spieren.

— Maar gij zijt er intussen uw motorboot mede kwijt.

— O, wat mij die gekost heeft, zal ik

dubbel en dwars op de Vampiers verhalen.

Hij had deze woorden nauwelijks gezegd, of hij greep zijn beide metgezellen bij de arm.

— Hoorde je niets, Charles? vroeg hij op fluisterende toon.

— Neen, antwoordde Brand enigszins ongerust.

— Maar ik wel, monsieur, zei Mazamatte op gedempte toon, wiens gehoor blijkbaar zeer scherp ontwikkeld was.

Het geluid was zwak, maar het was, nu de drie mannen allen aandachtig luisterden, vrij duidelijk verneembaar.

Op enige afstand rolden een aantal kiezelstenen van een hoge rots, die tot dicht bij de golven naar het strand afdaalde.

— Wij zullen wel zien wat het is, jongens, hernam Raffles. Tracht zo stil mogelijk te lopen. Wij zullen de richting uitgaan vanwaar het verdachte geluid komt.

HOOFDSTUK V

EEN GEVECHT MET DE VAMPIERS

Een paar minuten liepen de drie mannen zo stil zij konden, zwiingend voort, terwijl zij elkander niet uit het oog verloren. Hun hand was om de kolf van hun revolver geklemd. Eensklaps stonden zij stil...

Op nauwelijks twintig passen afstand verreezen enige donkere gedaanten als spookverschijningen voor hen uit de bodem.

Het waren zes personen, van wie het op het eerste gezicht onmogelijk te zien was, tot welk geslacht zij behoorden, daar zij gehuld waren in een mantel van donker grijs linnen, dat de vormen van hun lichaam geheel aan het oog onttrok.

Een ogenblik stonden de beide groepen bewegingloos als standbeelden tegenover elkaar.

Toen klomk er van de lippen van de grootste der zes grijze gedaanten een kort sissend gefluit, dat blijkbaar als een bevel moest worden opgevat, want het volgende ogenblik stortten de zes Vampiers, want dat waren zij naar alle schijn, zich op de drie mannen.

Rustig en bevelend klomk de stem van Raffles:

— Verdedigt jullie leven, vrienden, en aarzelt niet van revolvers gebruik te maken als het nodig is. Ik geloof dat ik dolken zie schitteren.

Raffles had goed gezien en een verwoed gevecht begon.

Mazamatte bleek al aanstonds een

duchtig tegenstander en een kostbare bondgenoot te zijn; de eerste kogel uit zijn revolver deed een van de zes aanvallers in het zand bijten.

Brand vuurde op zijn beurt en nog voor de zes bandieten de drie mannen genaderd waren, struikelde een tweede bandiet, door een kogel geraakt; hij trachtte zich op te richten en viel toen met een gesmoorde gil in de diepte.

Even schenen de bandieten, die zo plotseling een derde van hun krijgsmacht verloren hadden, te aarzelen. Maar weer klomk het gesis en opnieuw drongen de Vampiers op de drie schipbreukelingen in. In het duister ontstond een verwoed handgemeen, daar het nu onmogelijk was geworden zich van de revolvers te bedienen.

Maar Mazamatte keerde de zijne in zijn handen om en gaf een van de vier schurken zulk een geweldige dreun met de kolf op het hoofd, dat deze met een doffe zucht op de grond smakte.

Raffles had op zijn beurt zijn vuist opgeheven en deze met formidabele kracht op de neus van een zijner belagers doen neerkomen, juist op het ogenblik dat deze de vlijmscherpe dolk op hief om de Grote Onbekende te treffen.

De twee overblijvenden zagen nu wel in, dat de partij voor hen verloren was.

Zonder zich om hun makkers te bekommeren, kozen zij het hazenpad.

Wel zond Mazamatte de vluchtenden

nog een kogel achterna, maar reeds waren zij in de duisternis verdwenen onder het slaken van knetterende vloeken.

Bedaard stak Raffles zijn revolver weer op.

— Ik geloof, dat wij niet te klagen hebben, lui, zei hij. Is een van jullie beiden soms gewond?

— Ik heb een kleine schram aan mijn pols, die niets te betekenen heeft, antwoordde Brand.

— En ik ben even gaaf als toen ik ter wereld kwam, monsieur, voegde Mazamatte er aan toe.

— Dat is dan oké, vrienden, hernam Raffles vrolijk. Twee van die ellendelingen zijn dood, de twee anderen zullen wij in een schuur in de buurt deponeren en aanstonds de politie te Calais inlichten opdat deze zich van hen kan meester maken.

Het begon langzamerhand te dagen.

Op enige afstand boven de rots stond een klein gebouwtje, dat blijkbaar dienende als wachthuis voor de douanen, en waar de beide nog steeds bewusteloze Vampiers heen werden gebracht.

Raffles nam een hunner eenvoudig op zijn schouder, terwijl Mazamatte en Brand de andere tussen zich in naar de top van de rots droegen.

De deur van het gebouwtje bleek gesloten te zijn, maar Raffles, die steeds een kleine bos lopers op zak droeg, had het slot spoedig geopend, de beide bandieten werden naar binnen gebracht, de deur werd weer op slot gedaan en de drie mannen gingen er haastig van door.

Het was zaak zo spoedig mogelijk Calais te bereiken, daar Raffles er niets voor voelde, om ondervraagd te worden en een verklaring te moeten geven van hun drijfnatte kleding.

Zij wrongen deze dus zo goed mogelijk uit en begaven zich snel op weg naar Calais, welke stad zij binnen een half uur bereikten.

Daar zochten zij aanstonds een klein hotel op, waarvan de eigenaar hen met enige achterdocht ontving en lieten van

een dichtbij wonende kleermaker enige stellen kleren komen.

Nadat zij zich in schoon en droog goed hadden gestoken, verenigden zij zich in de gelagkamer, gebruikten een stevig ontbijt, waarop vooral Mazamatte als een hongerige wolf aanviel, en begaven zich toen naar het station.

De mannen kwamen juist bijtijds aan het station, om de trein naar Parijs te halen, en zij waren zo uitgeput, dat zij direct in een diepe slaap verzonken.

Na zes uren sporen hadden zij St. Denis, de noordelijke voorstad van Parijs bereikt.

Op dit ogenblik werd Mazamatte wakker, met een schrik, die hij zich aanstonds zelf niet dadelijk kon verklaren.

Hij wreef zijn ogen uit en keek om zich heen.

Zijn blikken bleven op een van de portierraampjes gevestigd, want het kwam hem voor, dat hij buiten het portier een gelaat had gezien, dat bliksemsnel weer werd teruggetrokken.

Als een kat sloop de Fransman naar het portier, bukte zich en greep plotseeling de riem van het raampje, dat het volgende ogenblik in de sponning neerviel.

Tegelijkertijd greep hij zijn revolver.

Toen stond hij op, boog zich uit het portier en bevond zich als het ware van aangezicht tot aangezicht met een man, die zich aan de buitenkant van het portier vastklemde.

Een weinig achter hem stond een tweede man op de treeplank.

— Die lui zijn buitengewoon brutaal, bromde Mazamatte in zich zelf. Ik geloof waarachtig dat de kerel op mij wil schieten.

De brave Mazamatte vergiste zich daarin niet, want hij had nauwelijks de tijd om zijn hoofd terug te trekken, of een kogel vloog fluitend in de zoldering van de coupé.

Voor de Vampier ten tweede male de gelegenheid had om zijn revolver af te vuren, boog Mazamatte zich opnieuw

naar buiten en twee kogels uit zijn nimmer falend wapen deden de bandieten met een rauwe gil van de treeplank storten.

Zij rolden om en om van de spoordijk en bleven bewegingloos in de droge greppel daarnaast liggen.

Raffles sprong overeind, door het geluid van de schoten gewekt.

— Wat was dat? vroeg hij.

— O, het had niets te betekenen, monsieur, antwoordde Mazamatte kalm, terwijl hij zijn revolver weer in de zak liet glijden.

Raffles luisterde naar het incident en zei toen:

— Ik geloof niet, dat die twee dezelfde waren, als die ons ontsnapt zijn. Als dat het geval was, zouden zij zich wel eerder vertoond hebben. De twee bandieten van de kust zullen hen wel telegrafisch op de hoogte gebracht hebben en ik vermoed, dat zij even vóór St. Denis op de trein zijn gekomen. Dank zij jouw koelbloedigheid, Mazamatte, zijn wij aan een groot gevaar ontsnapt.

Tien minuten later stopte de trein in het Gare du Nord.

Voor zij uit de coupé stapten gaf Raffles snel zijn instructies.

— Wij kunnen er wel staat op maken dat wij ook hier aan het station worden opgewacht. Wij zullen dus niet gezamenlijk naar het Grand Hotel gaan, maar een voor een naar een van mijn huizen, welke ik te Parijs bezit en waar wij volmaakt veilig voor hen zullen zijn. Het huis bevindt zich in de Rue de Ponthieu, nr 99, dicht bij de Champs Elysées. Als wij daar eenmaal zijn, verzeker ik je, dat de rest kinderspel is. Want ik geef het de knapste Vampier te doen ons daar te overvallen.

De drie mannen scheidden dadelijk nadat zij de coupé verlaten hadden en namen ieder afzonderlijk een taxi.

Wel meende Raffles te hebben opgemerkt, dat zich aan het tourniquet een aantal personen van allesbehalve gunstig uiterlijk ophield, maar hij deed,

alsof hij daar in het geheel geen acht op sloeg.

Hij was de eerste die voor het bewuste huis aankwam.

Het was een oud, smal huis, dat als het ware tussen de nieuwerwetse, grote huizen stond ingekneld.

Een blik om zich overtuigde hem, dat hij nu althans niet gevolgd was.

Hij zond de taxi weg, trad de grote koetspoort binnen en opende met zijn sleutel de deur van het huis, waarvan hij de eerste verdieping bewoonde, wanneer dit nodig was en waarvan hij de andere verdieping onder een aangenomen naam verhuurd had.

Hij liet de deur op een kier staan en begaf zich onmiddellijk naar een groot woonvertrek, dat op de ruime binnenplaats uitzag.

Hij was er nog geen twee minuten, of Mazamatte trad binnen.

— Niet gevolgd, waarde vriend? vroeg Raffles.

— Neen, monsieur.

— Fijn! Ha, daar komt ook reeds mijn vriend Charles aan. Heeft men jou ook niet gevolgd?

— Voor zover ik kon nagaan niet, Edward. Maar ik geloof dat mijn chauffeur niet al te veel te vertrouwen is.

— Hoe zag hij er uit? vroeg Mazamatte.

— Een grote kerel, met een grof gezicht, en dik vuurrood haar.

— Dan hebt u al een heel noodlottige keus gedaan, mijnheer Charles! riep Mazamatte verschrikt uit. Die chauffeur is beslist een geheim lid van de Vampiersbende.

— Nu, dan blijft ons niets anders over, dan van onze geheime uitgang gebruik te maken, zei Raffles eenvoudig. Want als dat zo is, wordt ons huis natuurlijk reeds nu belegerd en in het oog gehouden.

— Daar kunt gij zeker van zijn, heren, nam Mazamatte levendig. Dat geboefte heeft honderd straatjongens in dienst, die voor een paar sous allerlei kleine,

maar voor hen zeer kostbare diensten verrichten. Gij kunt u niet voorstellen, hoe uitgebreid en ingewikkeld het net is, dat zij over heel Parijs hebben uitgespreid...

— Maar waaraan men met enige goede wil en wat geluk wel kan ontkomen, hernam Raffles kalm. Kom mee, jongens, wij moeten nu aanstonds naar ons hotel, om ons plan op te maken.

De deuren werden zorgvuldig gesloten en de mannen daalden naar de kelder af, waar Raffles een luik oplichtte van een onderaardse gang, welke in verbinding bleek te staan met een van die talloze riolen, welke als een uitgestrekt, onderaards straatnet, onder een groot gedeelte van Parijs door lopen.

Door een dezer riolen te volgen, bereikten de drie mannen spoedig de Senekade.

Raffles, die deze weg reeds meermalen gebruikt had, opende het hekje, hetwelk het riool afsloot, met gemak en het volgende oogenblik liepen de drie mannen over de kade.

Raffles, die zijn uiterlijk nog eens duchtig onderhanden had genomen met behulp van het kleine doosje schmink dat hij steeds bij zich droeg, riep een taxi aan en tien minuten later hadden de drie mannen een kamer in het Grand Hotel besteld, waar Raffles onder de naam van Lord Winstone bekend stond.

Een uur lang hadden zij doorgebracht met beramen van hun plannen, toen Henderson werd aangediend.

HOOEDSTUK VI

DR. NOX EN CONSORTEN

In de Rue Coumartin, een tamelijk brede zijstraat van de Boulevard, bevindt zich het woningbureau van Dr. Nox.

Een kopere naambordje naast de deur wijst de bezoeker de weg.

De kantoren zijn keurig ingericht en ook de wachtkamer vertoont een zeker comfort, dat het wachten minder onaangenaam maakt.

Op de namiddag, volgende op de aankomst van Raffles in het Grand Hotel, zat dr. Nox achter een groot bureau in zijn privé-kantoor.

Hoe de man aan zijn dokterstitel kwam, wist niemand en zal wel altijd een raadsel blijven.

Want Dr. Nox was niemand anders dan de gevreesde chef van dit luguber genootschap, dat voor geen enkele misdaad, hoe gruwelijk oock, terugdeinsde en een sluwheid tentoon spreidde, die zelfs de bekwaamste politiemannen tot wanhoop bracht.

Op dit oogenblik zat een jonge vrouw op een stoel bij het bureau in gesprek verdiept met de zogenaamde directeur. Het was Irma Vep.

— Maar weet gij nu wel zeker, Nox, vroeg de jonge vrouw, dat het Raffles zelf is, die zich thans in Parijs bevindt ?

— Er valt geen ogenblik aan te twijfelen, antwoordde de chef der bandieten enigszins ongeduldig. Ge begrijpt toch wel, dat ik geen kinderen naar Engeland heb gestuurd. Ik heb de gangen van die verrader Mazamatte nauwkeurig laten tusschen, ik wist, dat hij naar Engeland zou oversteken, men heeft van de dienstbode van zijn zuster vernomen, wat zijn plannen waren, en te Londen is een van onze mannen er getuige van geweest, op welk een duivels schrandere wijze de Grote Onbekende Mazamatte als het ware, onder de ogen van twintig politie-agenten heeft weten te ontvoeren.

— Konden wij die man maar overhalen een der onzen te worden ! riep Irma Vep uit, terwijl zij de vuisten balde.

— Dat is een wens, die wel nooit in vervulling zal gaan, Irma, hernam Nox op droge toon. Het is mij namelijk goed bekend, dat de leiders van enige genootschappen in Engeland eens getracht hebben Raffles in hun gelederen in te lijven en dat hun die grap duur te staan is gekomen.

Irma Vep haalde de schouders op.

— Dan heeft men het niet goed aangepakt, merkte zij op. Maar vertel nu eerst verder ; het is dus mislukt om Raffles de overtocht te beleiden ?

— Volkomen mislukt. Onze man heeft weliswaar een van de banden van de auto weten te vernielen, maar zij hadden een reserveband ; ten tweede is de motorboot weliswaar gezonken, maar de opvarenden zwommen als ratten ; ten derde is de overval door zes van de onzen bij Calais totaal mislukt, want twee hunner zijn gedood en twee anderen bevinden zich waarschijnlijk reeds in handen van de politie ; ten vierde heeft men vanochtend nog twee van onze mannen met verbrijzelde ledematen en doorschoten hoofd in een greppel naast de spoordijk bij St. Denis gevonden, en ten vijfde heeft John Raffles ons eenvoudig

voor de gek gehouden, toen hij het huis in de Rue de Ponthieu binnenging.

— Dus, zó staan de zaken ! barstte Irma Vep eindelijk uit. Nauwelijks heeft die man een voet in Frankrijk gezet, of reeds zijn vier van onze mannen dood, terwijl er twee op het punt staan voor een aantal jaren de gevangenis in te draaien. Als wij hem zo veertien dagen zijn gang laten gaan, dan is onze bende tot de laatste man uitgerooid.

— Maar wij zullen hem niet zijn gang laten gaan, hernam Nox, terwijl hij woedend met de vuisten op tafel beukte. Onze mannen zullen hem terug weten te vinden en dan is zijn laatste deuntje gezongen.

Op dat ogenblik werd er op de deur geklopt.

Een jong klerkje stak het hoofd om de deur en zei :

— Zijt gij te spreken ?

— Wie is daar ?

— Een meneer uit Brazilië, die hier voor een paar maanden een gemeubeld huis wil huren. Hij logeert in het Grand Hotel en men heeft hem naar u verwezen.

— Wat is het voor iemand ? vroeg Nox op norske toon. Hoe ziet hij er uit ?

— Keurig gekleed en ik geloof, dat hij in diamanten handelt, mijnheer. Hier is zijn kaartje.

Nox nam het kaartje aan en las half-luid :

— « Luigi Romanos, commissionnair in diamanten ».

— Laat die mijnheer maar binnenkomen, zei Nox, terwijl hij het kaartje op de schrijftafel legde.

Een ogenblik later kondigde een zware tred de nadering van de bezoeker aan.

De deur ging open en er trad een man binnen van minstens zes voet lengte.

Hij keek het privé-kantoor eens rond, alvorens hij zich tot Nox wendde en met een afschuwelijk buitenlands accent in gebroken Frans vroeg :

— Zijt gij mijnheer Nox ?

— Ik heb de eer, mijnheer. Wees zo

goed om plaats te nemen, antwoordde Dr. Nox.

De vreemdeling nam op de stoel plaats die hem werd aangewezen, terwijl hij de aktentas dwars over zijn knieën plaatste en het lederen handvat met beide handen vastgreep.

— Ik logeer in het Grand Hotel, zo begon hij. Mijn naam is Luigi Romanos, zoals u hebt gezien. Ik wil daar echter niet blijven, omdat het mij te druk is en ik ook liever niet in een hotel woon, als ik zoveel en zulke kostbare diamanten bij mij heb.

— Dat kan ik mij levendig voorstellen, hernam Dr. Nox.

— Wie is die dame? zo wendde Romanos zich thans met een tamelijk argwanende blik op Irma Vep naar Dr. Nox terwijl hij zijn monocle in het oog klemde.

— Mijn secretaresse, senior, antwoordde Nox. Gij kunt in haar bijzijn gerust spreken.

— Welnu, gij moet mij een rustige en veilige woning verschaffen, waar geen inbreker het zou wagen, binnen te dringen.

— Mag ik vragen of gij bedienden hebt? vroeg Nox met een loerende blik op zijn bezoeker.

— Slechts één: een mij toegedane neger, die om mijn diamanten niet méér geeft dan wanneer het keistenen waren, bromde Romanos, terwijl hij zijn dikke knevels opstreek. Kunt gij mij aan iets helpen?

Nox antwoordde niet, maar nam een register uit een boekenkast, hetwelk hij ijverig begon te doorbladeren.

Eindelijk legde hij zijn vinger op een paragraaf en zei:

— Wilt gij vijf duizend francs per maand voor een klein gemeubeld appartement betalen?

— Desnoods vijf duizend, als het maar rustig en veilig is, antwoordde Romanos.

— Dan heb ik iets voortreffelijks voor u in de Rue de Boétie, tamelijk dicht bij

de Place de l'Etoile. Zou u dat aanstaan?

— Hoeveel kamers bevat die flat?

— Drie en een klein toilet-cabinet.

— Op welke verdieping?

— Op de bovenste, maar de huizen hebben daar slechts drie verdiepingen, voegde Nox er haastig aan toe.

— Dat lijkt mij wel, bromde de Braziliaan. Kunt gij mij het laten zien?

— Ik zal u mijn klerk met de sleutel medegeven, als gij het goedvindt.

— Ja, dat is goed, ik wilde de woning vanavond nog betrekken.

— Ik kan immers naar u laten informeren? vroeg hij ineens. Men kan te Parijs nooit te voorzichtig zijn.

— Wend u slechts tot de politie, senior Romanos, antwoordde de chef van het woningbureau met een buiging.

— Dan is het goed.

De Braziliaan klemde zijn aktentas opnieuw onder de arm en nu zag Irma, die geen oog van hem had afgewend, dat die lederen portefeuille bovendien met een stalen ketting om zijn pols was bevestigd.

Nox vulde een gedrukt formulier in, reikte dit Romanos over en zei:

— Als gij de woning houdt, behoeft onze klerk dit formulier, slechts door u en de concierge ondertekend, terug te brengen. Mijn commissieloon verreken ik met de eigenaar.

Een korte buiging en de Braziliaan vertrok.

Als hij de blik gezien had, die Nox en Irma na zijn vertrek elkander toewierpen, dan zou hij zich waarschijnlijk allesbehalve op zijn gemak hebben gevoeld en zich nog wel eens bedacht hebben, alvorens hij zich met deze lieden in verbinding stelde.

Romanos begaf zich met de klerk, die zijn instructies ontvangen had, naar een taxi, die voor de deur geparkeerd stond.

Hij gaf de chauffeur het adres op, dat op het formulier vermeld stond en tien minuten later stopte de auto voor een fraai en goed onderhouden huis in de Rue de Boétie.

De Braziliaan klemde zijn monocle weer in het oog, scheen even te aarzelen en trad toen de portiersloge binnen, door de klerk gevolgd.

Hij gaf de concierge zijn wens te kennen om de woning te zien en deze, een oud man met sluwe kleine ogen, vergezelde hem om de deuren der kamers voor hem te openen.

De woning was behoorlijk gemeubeld en scheen in de smaak van de Braziliaan te vallen.

Hij bekeek alles nauwkeurig, steeds met de tas onder de arm geklemd, opende de kasten en stelde nu en dan een vraag.

Daarop ging hij naar het venster van het fraai gemeubelde woonvertrek, sloeg de gordijnen ter zijde en wierp een blik op de straat, waarop de vensters uitzaagen.

Toen wendde hij zich tot de portier en zei:

— Ik geloof wel, dat deze kamer mij zal bevallen. Breng mij nu eens naar de slaapkamer.

De portier knikte zwijgend en ging de bezoeker voor naar een vrij groot vertrek, hetwelk slechts één venster had, dat op een binnenplaats uitzag. In een hoek stond een ouderwets, maar solide ledikant en ook de andere meubelen getuigden van goede smaak.

Luigi Romanos bekeek een en ander en zei toen, terwijl hij zich met een ruk naar de concierge omwendde:

— Ik huur de woning. Kan ik er vandaag nog intrekken?

— Daar is volstrekt niets tegen, mijnheer, antwoordde de concierge. De woning is direct te aanvaarden, daar de vorige huurder reeds enige tijd geleden vertrokken is.

Als de Braziliaan niet zo vervuld was geweest met zijn eigen gedachten, dan zou hij waarschijnlijk beter gelet hebben op de zonderlinge uitdrukking, die er bij het uitspreken van die woorden op het gelaat van de concierge verschenen was.

Hij had het echter te druk met het uittrekken van zijn overjas, waartoe nodig was, dat hij eerst de stalen band van zijn pols losmaakte, waaraan de ketting van de aktentas bevestigd was.

— Kunt gij er voor zorgen, dat mijn bagage uit het Grand Hotel gehaald wordt en dat mijn bediende gewaar-schuwd wordt?

— Welzeker, mijnheer.

— Apropos, waar moet hij slapen? vroeg de nieuwe huurder.

— De bediendenvertrekken bevinden zich op de zolderverdieping mijnheer.

— Goed, gij kunt nu wel gaan.

De Braziliaan was zeker goed op de hoogte van de gewoonten te Parijs, want hij drukte bij deze woorden de concierge een paar bankbiljetten in de hand.

Deze boog en verwijderde zich met de belofte er voor te zullen zorgen, dat de bagage dadelijk zou worden bezorgd.

HOOFDSTUK VII

HET GEHEIM IN HET HUIS VAN DE RUE DE BOETIE

Het was tien uur in de avond van dezelfde dag.

De nieuwe huurder zat in de kamer, die aan de straat gelegen was en was verdiept in de lezing van een Engels blad.

Dicht naast hem stond een negerbediende.

Plotseling sloeg de Braziliaan het blad dicht, stond op, rekte zich eens uit en zei:

— Ik geloof dat het tijd wordt om in actie te komen, Charles.

— Ik ben tot je dienst, Edward, antwoordde de zwarte bediende.

De Grote Onbekende, want inderdaad was de gewaande Braziliaan niemand anders, trad naar een kast toe en opende de deur.

Hij haalde een pop te voorschijn, even groot als hij zelf en waarvan het gelaat sprekend op het zijne geleeke.

De neger, niemand anders dan Charles Brand, kwam naderbij en bekeek zijn werk met aandacht, want hij had de hele namiddag besteed aan de vervaardiging van het kunstwerk.

— Je hebt je voortreffelijk van je taak gekwetend, amice, zei Raffles, terwijl hij zijn vriend op de schouder klopte; denk je dat deze mooie mijnheer zwaar genoeg is?

— O ja, ik heb hem met zand gevuld.

— Nu, dan zullen wij hem eens in het bed gaan leggen.

Het tweetal nam de zware pop tussen hen in en droegen het ding naar de slaapkamer.

Met de grootste voorzichtigheid begaf Raffles zich naar het ledikant.

— Het is veilig, zei hij. Kom maar hier!

Brand kwam met de pop aanlopen, de dekens werden opgeslagen en het ding werd in het bed neergelegd.

— Hoe ben je er eigenlijk achter gekomen, dat dit ledikant zulk een hoogst gevaarlijk meubel is, vroeg Brand.

— Eenvoudig door het grondig te onderzoeken, Charles. Ik vermoedde iets dergelijks.

— Wat gebeurt er dan, denk je?

— Wel, als de schurken denken dat senior Romanos zich goed en wel ter ruste heeft begeven, dan drukken zij op een elektrische knop hier ergens in de buurt, misschien wel in de loge van de concierge, de vloer onder het bed schuift weg en dit kantelt, om de achterpoten draaiend, zodat de slaper omlaag stort.

— En wat gebeurt er dan met hem? vroeg Brand, wien een huivering over de rug liep.

— Wel, dan valt hij door een soort koker, die door het hele huis heen loopt, te pletter op de stenen vloer van de kelder.

— Vreselijk!

— Ja, ik kan ook niet zeggen, dat ik het een chique manier vind om iemand

van het leven te beroven, maar ik kan niet nalaten op te merken, dat het schrander gevonden is. De gevolgen kun je je wel voorstellen. Een paar minuten later dringen de bandieten binnen en plunderen op hun gemak de bagage van hun slachtoffer.

— En wat doen zij met het lijk?

— Wel, de conciërge zal het onder aan de trap leggen en beweren dat de ongelukkige naar beneden is gevallen, of zij verdonkeremanen het lijk, zodat er verder geen haan meer naar kraait.

— Maar nu heb je me nog niet gezegd waartoe deze hele onderneming eigenlijk dient.

— Dat is anders gemakkelijk genoeg te raden. Ik hoop mij bij deze gelegenheid van enige leden van de bende meester te maken. Misschien zou ik van hen wel kunnen vernemen, waar die ongelukkige Louis Guérande zich bevindt.

— Alles goed en wel, maar het middel lijkt mij nogal riskant.

— Riskant, maar snel, en met spoed bereiken wij hier het meest. Als je de Vampiers goed kende, zou je wel begrijpen, dat iedere minuut uitstel de dood van die ongelukkige Guérande kan betekenen.

— Zouden er veel komen, denk je?

— Misschien vier of vijf.

— Maar dan zullen wij met z'n beiden niet veel kunnen uitrichten.

— Toch wel, als wij het maar goed weten in te pikken.

— Zouden wij niet beter gedaan hebben, als we ook Henderson te hulp hadden geroepen?

— Neen, die heeft een andere opdracht.

— Er is één ding dat ik niet begrijp, aldus ging Brand voort. Nox heeft natuurlijk in het Grand Hotel geïnformeerd, of daar een zekere Luigi Romanos logeerde. En toen heeft de portier hem natuurlijk ontkennend moeten antwoorden.

— Daarin vergis je je toch, antwoordde Raffles kalm. Er logeert in het Grand

Hotel wel degelijk een Romanos, die toevallig óók commissionnair in diamanten is, en die hedenavond van plan was het hotel te verlaten om zijn intrek te nemen bij een zijner vrienden.

— Dat heb je handig uitgevonden! riep Brand vol bewondering uit. Zou het lang duren voor het geboefte in actie komt?

— O neen, het is zelfs tijd, dat wij ons verbergen. Ga de deur van je slaapkamertje op slot draaien, zodat men denkt dat je reeds slaapt en kom dan, zo zacht mogelijk lopend, weer hier.

Brand deed wat hem opgedragen werd en was spoedig weer terug.

— Ik zie daar een zwaar gordijn voor de tussendeuren, zei Raffles. Dat komt ons uitmuntend te pas om er ons achter te verbergen. Neem in iedere hand een revolver en aarzel niet er gebruik van te maken, als het nodig is. Ik zal dit eveneens doen.

Raffles draaide het licht in de slaapkamer uit en beiden gingen het woonvertrek weer binnen, waar zij aan de tafel plaats namen, na de gordijnen aan de straatzijde zorgvuldig te hebben gesloten, zodat er niet het flauwste lichtschijnsel naar buiten kon doordringen. Aldus verstreek een uur.

Toen stond Raffles op, bevestigde zijn elektrische zaklantaarn aan een knoop van zijn jas, draaide het licht uit, nam Brand bij de arm en trok hem mee achter het gordijn, dat hij voor het grootste gedeelte dichtschooft.

Het was doodstil in het huis.

Brand meende alleen het luide kloppen van zijn hart te horen.

In het slaapvertrek heerste een vage schemering, doordat de maan door het enige venster naar binnen scheen, juist op het voeteneinde van het bed.

Plotseling hoorden de beide vrienden een zwak gerucht; de gangdeur van de slaapkamer werd langzaam geopend en de conciërge stak zijn hoofd naar binnen.

Zijn ogen waren strak op het bed ge-

vestigd en bleven toen rusten op het ge-
laat van de Braziliaan, die gerust scheen
te sluimeren.

Daarop ging de deur dicht en alles
werd weer stil.

Maar enkele minuten later klonk een
luid geraas.

Met een knarsend geluid schoven de
planken van de vloer over elkaar, en
het bed, zonder steun zijnde, maakte een
geweldige zwaai naar beneden, zodat de
gedaante, die erop lag uitgestrekt, naar
beneden stortte.

Een zware doffe val werd gehoord en
toen was alles weer stil.

Langzaam en met korte schokken
kwam het bed weer op zijn plaats terug.

Brand had een korte rilling over zijn
rug voelen lopen, toen het onheilspe-
lend geluid van het omkantelend bed
zijn oor trof.

Er verliepen enkele minuten en toen
werd de deur opnieuw voorzichtig ge-
opend.

Een hand kwam door de kier te voor-
schijn, die naar de schakelaar van het
electrisch licht tastte, en het volgende
ogenblik zag Brand, dat vier mannen
en een vrouw het vertrek binnen traden.

Zij staken allen in nauwsluitende,
zwarte kleren en waren gemaskerd.

Twee hunner hadden een grote tas
in de hand, terwijl de derde een kleine
dievenlantaarn droeg.

Een bevelende stem zei:

— Doe de gordijnen voor het venster
dicht.

Het bevel werd opgevolgd en dadelijk
daarna begonnen de bandieten vlug en
behendig de bagage van Luigi Romanos
te doorzoeken.

Brand keek naar de plundering met
ogen die van woede fonkelden.

Hij had zich wel aanstonds op de ban-
dieten willen werpen, maar hij begreep,
dat de partij thans te ongelijk was, voor-
al daar het niet zeker was, of er zich in
het huis nog niet een aantal van hun
soort bevond.

Die vrees bleek gegrond want slechts

enkele ogenblikken later traden er nog
vijf mannen binnen.

Ook Raffles zag nu wel in, dat het
nutteloos zou zijn te willen trachten de
bende op dit ogenblik aan te vallen.

Wellicht zouden zij er drie of vier van
kunnen neerschieten, maar de overigen
zouden hen stellig overmeesteren.

En het lot dat hen dan te wachten
stond was niet twijfelachtig.

Op dit ogenblik zei Nox tot Irma Vep,
terwijl hij haar een pak bankbiljetten
toestak:

— Breng deze biljetten onmiddellijk
in veiligheid.

Het volgende ogenblik had zij het ven-
trek verlaten.

Zonder één seconde te aarzelen, trok
Raffles Brand aan de arm van achter het
gordijn mede.

Zonder enig gerucht te maken liepen
zij door de woonkamer, openden de deur
en bevonden zich het volgende moment
na goed te hebben rondgekeken, in de
gang.

Zij hoorden juist hoe Irma Vep de on-
derste trede van de trap bereikte.

Terwijl zij op hun beurt de trap af-
gingen, zag Brand tot zijn verrassing
hoe zijn vriend zich van zijn bovenkle-
ding ontdoed, en dat hij nu gekleed was
in de uniform van brigadier der Parijse
politie, en wel van de rijwielbrigade, die
geen sabel draagt, maar met de revolver
gewapend is.

Tegelijkertijd nam Raffles zijn pruik
af, ontdoed zich van zijn zware knevel
en leek nu niet meer op de rijke Brazi-
liaan in diamanten.

Hij vouwde de kleren, die zeer dun
waren, tot een klein pakje ineen, deed
er de pruik in en schoof het Brand on-
der de arm.

— Wat gaan wij doen? fluisterde de
ze.

— Haar achterna, gaf Raffles ten ant-
woord.

Op slechts enkele meters afstand ach-
ter Irma Vep, schreden de beide mannen
over de binnenplaats en bereikten de

deur, juist toen de vrouw deze dicht getrokken had.

Raffles had spoedig de deur geopend en de beide mannen stonden buiten.

Zij zagen juist hoe Irma Vep in een taxi stapte, die op enige afstand geparkeerd stond.

— Het gaat allemaal precies zoals ik gedacht heb, zei Raffles, zich tot Brand wendend. Zij verkleedt zich in die auto en gaat naar een mondaine nachtclub op de Place Cliché. Daar ontmoet zij haar vrienden, waaronder enige bendeleden en richt daar een bachanaal van je welste aan. Dat doet ze geregeld, maar nu nog uitgebreider dan anders vanwege het geld, dat zij uit de tas van Romanos gegapt heeft. Maar dat is haar ongeluk, want al die bankbiljetten zijn vals, door mij zelf nagemaakt, evenals de diamanten en gouden sieraden. Ga mee, daar komt juist een taxi aan.

Het tweetal stapte in en de Grote Onbekende gaf de chauffeur het adres op van de bekende nachtclub de Rode Uil, waar Irma Vep zich vermaakte. Dicht bij het huis, waarin die club gevestigd was, stapten de twee vrienden uit. Raffles verzocht zijn vriend even op hem te wachten, terwijl hij zich naar een politie posthuis begaf, daar vlak in de buurt.

Na enkele minuten was hij terug, glimlachte tevreden en zei:

— Nu vangt het grote drama voor Irma Vep aan. Ik zou gaarne tegenwoordig geweest zijn bij de scènes, die zich daar in die chique kroeg gaan afspelen, maar wij hebben ander werk te doen.

Terwijl hij sprak kwamen er uit de politiepost twee agenten en een brigadier die vastberaden naar het souterrain van de nachtclub afdaalden.

Raffles en Brand behoeften niet lang te wachten. De drie ordebewaarders traden weldra met de geboeide Irma Vep naar buiten.

De door Irma Vep gebruikte auto stond nog steeds voor de deur te wachten, maar nauwelijks had de chauffeur

de geboeide vrouw en de drie agenten zien aankomen, of hij maakte contact en reed weg.

— Dat heb ik nog vergeten, mompelde Raffles op teleurgestelde toon in zichzelf. Ik had Brand last moeten geven op die schavuit te letten.

Hij wenkte een andere huur-auto, waarin de beide agenten met de gevangene plaats namen.

— Luister nu eens goed, zei Raffles, zodra zij gezeten waren, terwijl hij zich tot de beide politiemannen wendde. Gij gaat met deze vrouw en de biljetten die ik je hier ter hand stel, onmiddellijk naar het dichtstbijzijnde politiebureau. Ik ga zelf niet mee, daar ik aanstonds rapport op het hoofdbureau moet gaan maken. Maar ik wil jullie waarschuwen, dat je je wel voor deze slang in acht neemt. Zij is buitengewoon slim en haar streken zijn even talrijk als haar misdaden. Houdt haar stevig vast en overtuigt jullie er nu en dan van, dat de boeien nog om haar polsen zitten. Ik wil u wel zeggen, dat ik blij ben, dat de afstand van hier tot het politiebureau maar klein is. Onze Irma Vep is een ware duivelin moet je weten. Vooruit chauffeur!

De auto reed weg, terwijl Raffles de wagen spottend achterna wuifde.

Het laatste wat hij van Irma Vep te zien kreeg waren haar van woeste wraakzucht fonkelende ogen.

De wagen was nauwelijks honderd meter ver of Raffles voelde een hand op zijn schouder.

Hij wendde zich om en keek in het verwonderde gelaat van Charles Brand.

— Heb je je geamuseerd? vroeg Raffles opgewekt. Is het niet goed gegaan?

— Hoe heb je dat in 's hemelsnaam kunnen doen? vroeg Brand stom van verbazing. Waarom hebben die twee mannen haar gearresteerd?

— Omdat ik het hun beval!

— Maar wat heeft zij hier dan eigenlijk misdreven?

— Zij heeft met valse bankbiljetten

van duizend francs willen betalen.

— Maar, wat drommel, hoe wist jij dat dan vooruit?

— Omdat ik ze haar zelf in handen had gespeeld.

— Wanneer dan? riep Brand, die van de ene verbazing in de andere viel.

— Vannacht, amice, nog geen vol uur geleden. Dat pakje prachtige bankbiljetten, dat de bandieten in mijn tas vonden, waren van het eerste tot het laatste nagemaakt en goed nagemaakt, al zeg ik het zelf.

— Dat is kras, zei Brand. En de juwelen en de gouden sieraden? Waren die misschien ook nagemaakt?

— Het hele partijtje is bij elkaar zeker geen vijftig francs waard.

— Een van je prachtigste zetten, Edward. Wat zullen die schurken op hun neus kijken, als zij het goud in de smeltkroes werpen en de diamanten bij een juwelier brengen!

— Ik geloof te mogen zeggen, dat de zaak inderdaad goed is geslaagd, zei Raffles. Maar ondertussen is het plan op zichzelf mislukt, want ik heb geen der bandieten in handen kunnen krijgen. Maar stil eens, ik geloof dat daar onze vrienden Mazamatte en Henderson aankomen.

— Had je hier dan met hen afgesproken? vroeg Brand verbaasd.

— Ja zeker.

— Wist je dan vooruit dat ze hierheen zou gaan?

— Ik was er bijna zeker van, want ik heb mij hedenmiddag van enige van haar gewoonten op de hoogte gesteld.

Op dat ogenblik kwamen Mazamatte en Henderson naderbij.

Zij schenen even te aarzelen, maar daar zij Brand, die intussen, zo goed en kwaad het ging, ten koste van een paar zakdoeken de zwarte rommel van zijn gezicht had geveegd, herkenden, verhaastten zij hun tred en hadden zich het volgende ogenblik bij de twee vrienden gevoegd.

— Hebt ge nog iets kunnen ontdek-

ken? vroeg Raffles, terwijl hij zich tot de Fransman wendde.

— Niets, helaas, mijnheer de Grote Onbekende, antwoordde Mazamatte met een treurig gezicht. Hebt gij misschien beter nieuws?

— In zekere zin, ja.

En daarop deelde Raffles in korte woorden mede, wat er gebeurd was.

— Maar er is nog niets verloren! riep hij uit. Je hebt immers de auto geparkeerd op de plek die ik je aangewezen heb, James? zo richtte hij zich tot de chauffeur.

— Ja mylord, de wagen staat op nauwelijks vijf minuten lopens afstand in een zijstraat.

— Vooruit dan! Ik geloof, dat ik een goede gijzelaar in handen kan krijgen.

De vier mannen begaven zich op weg en weldra zaten zij in de auto.

— Naar het huis in de Rue de Ponthieu, James, beval Raffles, die het laatste instapte, nadat hij zich overtuigd had, dat er geen gevaar dreigde.

In snelle vaart reed de auto over de brede boulevards langs de Rue Royale en de Faubourg St. Honoré naar het huis in de aangewezen straat, dat binnen een kwartier bereikt was.

Raffles stapte het eerst uit en fluisterde tot de anderen:

— Ik blijf hier. Neem Mazamatte en Henderson mee naar binnen, Charles, en zorg dat zij zich zo snel mogelijk in een agentenuniform steken. Er moeten er nog genoeg zijn in de geheime kleerkast.

De drie mannen verdwenen en keerden nauwelijks drie minuten later terug, gekleed in het uniform van politie-agent.

Raffles ging naast de chauffeur zitten en beval Henderson:

— Rijd nu als de gesmeerde bliksem naar de Rue de Boétie.

Henderson wachtte het bevel nauwelijks af, trapte het gaspedaal in en trok zijn voet niet terug voor het huis bereikt was.

De vier mannen stapten uit.

Raffles wilde aanbellen, toen juist de

huisdeur voorzichtig werd opengedaan en een bleek, verschrikt gelaat door de kier naar buiten keek.

Nauwelijks had de man de brigadier in het oog gekregen, of hij wilde de deur snel dichtwerpen.

Maar Raffles was vlugger dan hij, zette zijn voet tussen de deur en drukte haar zonder enige moeite verder open, terwijl hij op krachtige toon beval:

— Helpt mij eens, mannen.

De deur werd verder opgeduwd en Raffles greep de portier van het geheimzinnige huis in de kraag.

De man was blijkbaar een grote lafaard, want hij sidderde over al zijn leden.

Hij hield een klein pakket onder de arm en was zeker juist op het punt geweest de vlucht te nemen, nadat de gewaande chauffeur van de taxi, die Irma naar het café gebracht had, de leden der bende was komen vertellen dat er verraad gepleegd was.

— Ik zie dat we juist op tijd gekomen zijn! riep Raffles uit, terwijl hij de concierge als een natte poedel heen en weer schudde. Wat is er met Luigi Romanos gebeurd, schurk? Heb je je zelfs wel om zijn lijk bekommerd?

— Ik verzeker u, dat er geen moord gepleegd is, mijnheer de brigadier, zei de concierge sidderend.

— Zo? Denk jij dat iemand door vier verdiepingen heen kan vallen op de stenen vloer van een kelder, zonder alle ribben en zijn nek te breken?

— En toch verzeker ik u...

— Houd je mond maar! viel Raffles hem in de rede. Ik weet wel, dat de Braziliaan eenvoudig een aangeklede pop was.

De concierge slaakte een kreet en keek de brigadier met bijna bijgelovige vrees aan.

Hoe weet gij dat? riep hij uit. Gij zijt toch niet bijgeval...

— Jawel, mijn waarde heer. Ik ben inderdaad de man, voor wie je mij aanziet. Ga nu maar gauw mee, want wij

hebben geen tijd te verliezen.

Vier krachtige handen grepen de geheel versufte concierge beet en droegen hem als het ware naar de auto, waarin hij op de achterbank werd geduwd.

— Naar de Rue de Ponthieu, James! beval Raffles. Trap er op.

Het huis was spoedig bereikt en de gevangene werd binnengebracht en naar een afgelegen vertrek gebracht, waar hij stevig op een stoel werd gebonden waarna Raffles zich met gevouwen armen tegenover de schurk plaatste.

Zijn grijze ogen trachtten tot in do ziel van de lafhartige ellendeling te lezen, toen hij begon:

— Je ziet hier drie mannen voor je, waarvan er je althans één niet onbekend moet zijn. Wat mij betreft, ik ben niet gewoon om holle bedreigingen te uiten; ik zal je voor de keus stellen: je zegt mij binnen vijf minuten waar de ongelukkige Louis Guérande door Nox is opgesloten en zijn lot verbeidt en dan zal ik je vijftigduizend francs betalen, of wel, je bevindt je binnen een kwartier in handen van de politie. En ik geloof dat je je aardse loopbaan in dat geval wel als geëindigd kunt beschouwen.

De concierge scheen na te denken, tot hij eindelijk aarzelend zei:

— Ik zal het u zeggen. Louis Guérande bevindt zich in een klein tuinhuis, behorend bij een leegstaand herenhuis in de voorstad Neuilly en wel in de Rue de la Seine No. 23.

— Weet je ook welk lot hem wacht? ging Raffles voort, nadat hij het adres genoteerd had.

— Hij zou vannacht gevonnist worden.

— En wat zal zijn lot zijn?

— De dood! antwoordde de concierge op korte toon.

— Hoe laat ongeveer denk je, dat deze zogenaamde rechtbank bijeen zal komen?

— Te middernacht.

— Goed, meer heb ik niet nodig te weten, maar ik herhaal nogmaals, dat

jij hier blijft, tot een onzer zich zal hebben overtuigd dat alles wat je verteld hebt, klopt.

Hij wendde zich tot Mazamatte en vroeg:

— Zoudt gij met mijn chauffeur naar dat adres willen gaan en de zaak onderzoeken?

— Het zal een gevaarlijke onderneming zijn, monsieur, want als de schurken mij herkennen, dan ziet het er lelijk voor mij uit.

— Doe in ieder geval je best en breng mij onmiddellijk bericht, zei Raffles.

— Maar als ik mijnheer Guérande eens dadelijk trachtte te bevrijden? zei de Fransman, terwijl hij zijn levendige ogen op het gelaat van Raffles vestigde.

— Alléén en op klaarlichte dag? Dat is onmogelijk, dunkt mij. Want het spreekt vanzelf, dat de journalist zeer streng bewaakt wordt.

— Minstens door acht en misschien wel door tien man! klonk het nu van de stoel, waar de concierge op vastgebonden zat. Het is mijn zaak niet, maar gij behoeft niet eens te proberen hem te

bevrijden, want het zou u toch niet lukken.

— Nu, wij zullen wel zien, zei Raffles.

Hij gaf Henderson zijn bevelen en vijf minuten later was Mazamatte op weg naar Neuilly. Ruim een uur verstreek. Raffles en Brand hadden in die tijd een plan opgemaakt, waarbij zij er zorg voor droegen buiten het gehoor van de gevangene te blijven, die zij nog maar half vertrouwden.

Toen klonk het geluid van een naderende auto en even later trad Mazamatte met schitterende ogen het vertrek binnen.

— De vent heeft waarheid gesproken, mijnheer de Grote Onbekende! riep hij uit. Guérande wordt daar gevangen gehouden. Ik heb mij in een van onze schuilplaatsen daar in de buurt snel verkleed als een oude vrouw en in die vermomming ben ik er in geslaagd tot het paviljoen door te dringen. Ik heb hem niet gezien, maar ik heb zijn stem gehoord. Hij had juist een woordenwisseling met niemand anders dan met de hondsvod Dr. Nox.

HOOFDSTUK VIII

IN DE KLAUWEN VAN DE DOOD

Raffles wendde zich langzaam tot de concierge om en zei:

— Je hebt die vijftigduizend francs verdiend.

— Ik kan dus gaan, riep de concierge verheugd uit.

— Dat niet. Het spijt mij dat ik je nog hedennacht hier moet houden, maar jij moet begrijpen, dat ik je niet verder vertrouw, dan dat ik je zie.

Nu nam Raffles Mazamatte terzijde en vroeg:

— Denkt gij dat het moeilijk zal zijn in het paviljoen binnen te dringen?

— Met vier personen zeker. En des nachts zonder enige twijfel. Alle uitgangen worden waarschijnlijk zeer streng bewaakt.

— Dan zullen we dus list te baat moeten nemen, mompelde Raffles nadenkend.

Toen wendde hij zich tot de concierge en vroeg:

— Dragen de leden van de Vampierbende een zeker gewaad bij dergelijke terechtzittingen?

— Zij dragen het gewaad van de Vampiers, namelijk een nauwsluitend zwart tricot, zwarte handschoenen, een zwarte kap, die over het hoofd sluit, en een zwart masker.

— Maar zo kunnen zij toch niet over straat gaan.

— De leden dragen de kap neergeslagen, zij hebben natuurlijk geen masker voor en zijn gehuld in een lange mantel.

— Er bestaat waarschijnlijk een wachtwoord om te worden toegelaten? ging Raffles voort.

— Ja. Natuurlijk.

— Noem het mij.

— « Pax vobiscum ».

Raffles schoot onwillekeurig in een lach.

— Een enigszins zonderling wachtwoord voor lieden die voornemens zijn een hunner medemens naar de andere wereld te zenden: « Vrede zij met U » merkte Raffles met een eigenaardig lachje op.

Raffles keek op zijn horloge en wendde zich tot zijn metgezellen.

— Ik geloof, dat het tijd wordt om wat rust te nemen, vrienden. Wij hebben deze nacht nog een zware taak vóór ons en het zal nodig zijn, dat wij dan over al onze krachten beschikken. Er zijn hier in huis bedden in overvloed. James, zo richtte hij zich tot de chauffeur, ik vertrouw jouw de bewaking van deze sinjeur toe. Hiernaast is een kamer zonder vensters. Er staat een klein veld-

bed, waarop hij kan slapen. Er is maar één deur, daarginds. Doe die op slot en zorg dat de man er niet uitkomt, dat is alles wat ik van je vraag.

— Wees gerust, mylord, zei de brave kerel. Ik zal met het ene oog slapen en het andere gericht houden op die deur, en ik verzeker u, dat er zelfs geen muis doorkomt, zonder mijn wil.

— Dat is alles wat ik verlang, zei Raffles glimlachend.

* * *

Het was ruim tien uur in dezelfde ochtend toen zij allen na een verkwikkende slaap zich verenigden in de kleine eetkamer van het huis in de Rue de Ponthieu.

— Nu is het vóór alles zaak, ons van zwarte tricots te voorzien, zei Raffles.

— Die zullen waarschijnlijk wel bij een costumier te krijgen zijn, opperde Brand.

— Ik weet wel een costumier in de buurt, messieurs, riep Mazamatte uit. Ik heb wel eens meer van die zwarte tricots gehoord!

— Uitstekend. Dan is de zaak zo goed als voor elkaar, meende Henderson.

— Henderson loopt weer wat hard van stapel! riep Brand uit. Ik zou eerder zeggen, dat de hoofdzaak nog gedaan moet worden.

— Maar mijnheer Charles, gelooft u dan, dat zij met meer dan twintig man zullen zijn? vroeg Henderson op verontwaardigde toon.

— Nu, vind je dat niet genoeg, James? riep de jonge man lachend uit.

— Spot er niet mee, monsieur le chauffeur, zei Mazamatte. Het zijn veraderlijke duivels, die Vampiers en als zij ons voortijdig ontdekken, dan krijgt gij niet eens behoorlijk tijd om uw testament te maken.

De dag verliep tamelijk eentonig.

Henderson bracht de gewaande concierge op gezette tijden zijn maaltijd, en Mazamatte had zich bij de costumier, die hij goed kende, voorzien van de nodige costuums, voorgevende dat zij nodig waren voor een gecostumeerd bal, hetwelk die avond in de Moulin de Gallette zou plaats hebben.

Brand zorgde voor de nodige levensmiddelen, die hij met behulp van Henderson en van de Fransman gereed maakte.

Deze laatste scheen wel van alle markten thuis te zijn, en scheen een bijzondere voorliefde voor de edele kookkunst te bezitten.

De vrienden gingen om half acht aan tafel en bewezen alle eer aan de schotels.

Raffles richtte enige woorden van lof tot Mazamatte, die de Fransman blijkbaar zeer trots stemden.

— En nu geloof ik, dat het langzamerhand tijd wordt voor onze onderneming, mannen, zei Raffles op ernstige toon. Ik behoef jullie niet te zeggen, dat snel en doortastend handelen thans een vereiste is. Eén moment aarzelen kan ons noodlottig worden, want wij hebben met mensen te doen, die tot het uiterste gaan.

De vier mannen begaven zich naar hun respectievelijke kamers en trokken daar het nauwsluitend zwarte gewaad van de Vampiers aan.

Daarna begaven zich allen naar de kamer, waar de concierge nog steeds gevangen zat.

— Het wordt tijd voor ons om te gaan, zei Raffles. Hier zijn de vijftigduizend francs. James, bind hem, en vooral stevig als ik je verzoeken mag. Wij zullen wat eten achterlaten, want de deur wordt weer gesloten. Ik geloof echter wel, dat wij nog hedennacht vóór twee uur terug zullen zijn. Zo dat niet het geval mocht zijn, geef ik je toch de verzekering, dat je morgen vóór de dag aanbreekt, op vrije voeten zult zijn.

Henderson volgde het bevel op en de armen en benen van de portier werden

stevig met touwen gebonden, waarop hij opnieuw op een stoel werd vastgesjord.

Het was op dat ogenblik tien uur.

— Het is tijd, vrienden, zei Raffles op ernstige toon.

Zij sloegen de wijde mantels om, die hen tot op de voeten hingen, zetten een slappe vilten hoed op, staken de maskers in de zak van de mantels en verlieten het huis.

Juist reed er een onbezette taxi voorbij. Zij stapten in en lieten zich naar de Rue de la Seine brengen, waar de auto drie kwartier later stopte.

Zij stapten uit en zonden de chauffeur weg.

De vier mannen bevonden zich nu voor een oud herenhuis, waarvan alle blinden gesloten waren en dat blijkbaar sedert geruime tijd onbewoond was.

Het was hier een uitgelezen plek voor de leden van de bende der Vampiers.

— Hier is het dus? vroeg Raffles op zachte toon.

— Ja, daar staat het paviljoen, antwoordde de Fransman even zacht.

— Voorwaarts dan!

Onvervaard openden zij het hek, na een snelle blik om zich heen, volgden de tuinmuur en liepen toen snel op het paviljoen af.

Plotseling scheen een zwarte gedaante vlak vóór hen als uit de grond op te rijzen.

— Wachtwoord! werd er met gedempte stem gevraagd.

— Pax vobiscum, antwoordde Raffles onmiddellijk.

— Gij kunt passeren.

De vier mannen liepen snel door, tot zij de buitendeur van het paviljoen bereikt hadden, welke pas werd geopend, nadat zij de bewaker opnieuw het wachtwoord hadden gegeven.

Zij bevonden zich nu in een brede gang, die aan weerszijden verscheidene deuren bevatte.

Even voorbij de eerste deur rechts bevond zich het begin van de trap, die

naar de eerste en enige verdieping leidde.

— Wij moeten verder, fluisterde Mazamatte.

Voor de laatste deur in de gang bleven zij staan. Een dunne lichtstreep scheen onder deze deur door in de donkere gang. Raffles klopte driemaal. Een stem van binnen klonk:

— Geef het wachtwoord!

Weer noemde Raffles de Latijnse woorden, waarna de deur langzaam open ging en de vier mannen konden binnentreden.

Zij bevonden zich in een grote zaal, hoog van verdieping, die verlicht werd door twee elektrische lampen, die op enige afstand van elkaar aan koperen kettingen van het plafond afhingen.

Langzaam lieten de vier binnentredenden hun blikken door dit vertrek dwaalen, waar zich reeds een dozijn andere personen bevonden, die juist zoals zij gekleed en gemaskerd waren.

Aan het tegenovergestelde einde van de zaal was een kleine ruimte opengeblaten en daar zag Mazamatte het eerst een toestel dat hem het bloed in de aderen deed verstijven: het was een galg.

Geen der aanwezigen sprak een woord en het was doodstil. Allen zaten of stonden onbeweeglijk als standbeelden, hier en daar in het vertrek verspreid.

Nu en dan ging de deur open om toegang te verlenen aan nieuwe leden van de bende.

Eindelijk, omstreeks kwart over twaalf, ging een deur in het midden van de kleine verhoging open en traden er vijf mannen binnen, evenals alle andere aanwezigen, in een zwart nauwsluitend tricot gehuld.

Zij namen zwiingend plaats op de stoelen met hoge leuning en die achter de tafel stonden.

Nauwelijks waren zij gezeten of opnieuw ging een kleine deur terzijde van de tafel open en verscheen een man, die door twee gemaskerden stevig aan beide

armen werd vastgehouden.

Zijn handen waren met een dik touw achter op zijn rug samengebonden en een blinddoek bedekte zijn ogen.

De twee mannen geleidden hem tot ongeveer midden in het vertrek, dwongen hem op een kleine, lage bank plaats te nemen, en namen hem de blinddoek af. Mazamatte, die zorg had gedragen dicht in de buurt van de Grote Onbekende en zijn metgezellen te blijven, had de grootste moeite een kreet van woede te onderdrukken.

Hij had in de gevangene zijn vriend Louis Guérande herkend.

Toen verhief zich de middelste van de vijf rechters achter de tafel in zijn volle lengte. Het was Dr. Nox.

Zijn stem had een dreigende klank, toen hij sprak:

— Louis Guérande, gij staat hier tegenover uw rechters die het vonnis over u zullen uitspreken, dat krachtens onze ongeschreven wetten aan u zal worden voltrokken. Gij behoort tot onze meest onverzoenlijke vijanden, gij hebt reeds enige van onze leden doen arresteren en zelfs heeft door uw toedoen een lid van ons genootschap het leven verloren. Onze vereniging wordt in de laatste tijd zwaar bezocht en beproefd. Gisteren nog heeft een zekere Engelsman, wiens naam ik niet behoef te noemen, Irma Vep, mijn trouwe metgezellin, in arrest doen nemen. Ik ben er zeker van dat hij ingelicht is door die vervloekte Mazamatte. En dit kan ik wel zeggen: als wij hem ooit in handen krijgen, dan wacht hem de strop, evenals u! Want gij zijt des doods schuldig, Louis Guérande. Gij hebt u op de weg geplaatst van de bende der Vampiers en deze kent geen genade. Er blijven u nog slechts tien minuten te leven over.

Op het gelaat van de jonge journalist viel niets anders te lezen dan een onwrikbare wilskracht, die ook in het aanzicht van de naderende dood hem niet verliet.

— Hebt gij nog iets te zeggen? vroeg

Nox aan de ter dood veroordeelde.

— Wat ik zou kunnen zeggen, weet gij reeds, antwoordde Guérande met een stem, die helder en vast klonk. Ik houd je voor de grootste schurk, die er op aarde rondloopt en ik zou, als ik door een wonder hier gered werd, niet eerder rusten, dan voor ik jouw hoofd door de bril van de guillotine zag steken.

Een duivelse grijnslach plooide bij het horen van deze woorden de lippen van de hoofdman der bende. Hij klapte driemaal in de handen en door de kleine deur traden twee in vuurrood tricot gestoken, krachtig gebouwde, gemaskerde mannen binnen.

— Doet uw plicht! beval Nox op ruwe toon.

De twee beulen traden op Guérande toe en grepen hem vast.

Even scheen de jonge man terug te deinzen, toen zij hem hadden omgedraaid en hij het lugubere toestel aan het einde van de zaal in het oog kreeg maar hij vermande zich weer en met opgeheven hoofd liep hij door de rijen van onbeweeglijke gedaanten, die een klein pad in het vertrek hadden vrijgelaten.

Een der beulen nam de strop van het touw in de hand en lichtte het op om het om de hals van de ter dood veroordeelde te leggen.

En toen gebeurden er een aantal dingen tegelijk.

Op dit ogenblik klonk er een schot.

Een van de beide elektrische lampen vloog aan scherven. Meteen daverde de zaal van kreten van razernij en woede uit twintig monden.

De vijf rechters hadden zich van hun plaatsen verheven en trachtten te ontdekken, wie het schot gelost had.

Op dat ogenblik knalde een tweede schot en de tweede elektrische lamp gaf de geest.

Op hetzelfde moment werden de touwen waarmede Guérande gebonden was, door een onzichtbare hand die een scherp mes omklemde, stuk gesneden en voelde hij zich een revolver in de vuist

drukken.

Toen fluisterde de stem van Mazamate aan zijn oor:

— Sluit u bij ons aan, monsieur Guérande, wij zijn met ons vieren.

In de volkomen duistere zaal ontstond een geweldige verwarring.

Kreten en woeste vloeken klonken alom.

Toen ging de deur achter het tribunaal open, die blijkbaar op een helder verlicht vertrek uitkwam.

Maar de gedaante van een der rechters, die wilde vluchten, stak nu zeer scherp tegen dit verlichte vlak af.

Weer knalde een schot en de schurk zakte met een doorboord hoofd ineen.

Intussen drongen Raffles en zijn gezellen met onweerstaanbaar geweld naar de deur.

Een paar van de bendeleden trachtten hen tegen te houden, maar de geweldige vuisten van Henderson deden hen met bebloede koppen afdeinzen.

Nog twee of driemaal knalde de nimmer falende revolver van de Grote Opbekende en toen was de deur bereikt. Deze was echter op slot.

Intussen waren nog enige der Vampiers door de deur achter de tafel ontsnapt.

— Wij moeten hier uit, mannen! klonk de bevelende stem van Raffles. James, zet je schouders tegen het paneel van de deur.

Henderson deed wat hem gezegd was en een gekraak, het gesplinter van hout volgde. Het dunne paneel was onder de machtige schouders van de chauffeur bezweken.

Snel als de bliksem baanden de mannen zich een doortocht door de gemaakte opening.

De deurbewaker, door het lawaai gealarmeerd, wilde hen tegenhouden, maar het bekwam hem slecht, want Henderson greep hem om het middel en kwakte hem met geweld tegen de tegels van de gang.

De weg was vrij.

Zo snel zij konden renden de vijf mannen over het tuinpad naar het hek.

Snel klommen zij over het hek en het volgende ogenblik bevonden zij zich in veiligheid.

Mazamatte viel zijn vriend met tranen in de ogen om de hals en zei met een door aandoening verstikte stem:

— God zij geloofd, monsieur, dat gij uit de klauwen van dat tuig bevrijd zijt.

Guérande stak de Grote Onbekende de hand toe en zei met trillende stem:

— Gij hebt mij het leven gered, mijnheer. Zeg mij uw naam en laat mij uw gelaat aanschouwen.

Raffles nam de hand aan, maar hij schudde ernstig het hoofd.

— Uw vriend Mazamatte heeft mijn hulp ingeroepen en ik ben gekomen, om u van dienst te zijn, louter uit zucht tot avonturen. Indien gij dat wilt, kan hij u mijn naam noemen. Beschouw het dus maar, alsof gij deze nacht door de Voorzienigheid gered zijt. Vaarwel, mijnheer Guérande, en neem u voortaan in acht voor de bende der Vampiers.

En vóór Louis Guérande en Mazamatte de drie onafscheidelijke metgezellen hadden kunnen tegenhouden, waren zij in de duisternis verdwenen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

ZWART GOUD

Zeer belangrijke mededeling

Er is door een kleine groep uit de meer ontwikkelde lezers van de Lord Lister-verhalen (en deze categorie is groter dan men mogelijk denken zou) het plan opgevat tot de oprichting van een CLUB, die zich ten doel stelt, gezamenlijk deze verhalen te verzamelen, te lezen, te bespreken, en later eventueel óók nog te verwerken tot toneelstukken en (amateur-)films, vanzelfsprekend met respectering van de auteursrechten der uitgevers. Het voornemen bestaat om soortgelijke clubs in verschillende plaatsen van ons land op te richten, zodat teder belangstellende, onverschillig wààr woonachtig, zal kunnen meedoen.

Lezers dezer verhalen, die hieromtrent nadere inlichtingen wensen, worden verzocht, onder het motto « Lord Lister-Club » te schrijven p/a. « PARKUM », 1ste van den Boschstraat, 195, Den Haag. Daar het plan is uitgegaan van een groep in Den Haag wonende personen, is die plaats het eerst aan de beurt voor het voorbereidende werk, doch brieven uit alle plaatsen van ons land zijn van harte welkom en worden serieus beantwoord. Insluiten van antwoordporto wordt op prijs gesteld.

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN
VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵
Betaalbaar met **SLECHTS** fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Revolverspel. — 2. De Geest der Vergelding. — 3. Cactus Clancy rijdt, alle door Stetson Cody. — 4. Scherpschutter. — 5. Een kogel voor Billy de Kid. — 6. In de schaduw des doods, alle door Clem Colt. — 7. Storm over Powder Valley. — 8. Wanhopig avontuur. — 9. Een laffe moord, alle door Peter Field. — 10. Sluipmoord. — 11. De Bandiet van Big Bend. — 12. Grenswacht, alle door Charles H. Snow. — 13. Bloedwraak. — 14. De sheriff van Diablo. — 15. Strijd om de postkoets, alle door Gladwell Richardson.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS** fl. 44,25, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de series 8 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44,25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES: L.L.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266